Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (prvního senátu)

4. října 2024*

Obsah

I. Právní rámec . . . 5

A. Směrnice 2014/59/EU . . . 5

B. Nařízení o SRM . . . 6

II. Skutečnosti předcházející sporu . . . 15

A. Hospodářská situace Banco Popular v letech 2016 a 2017 . . . 15

B. Průběh postupu řešení krize . . . 17

C. Sporný program řešení krize . . . 19

D. Skutečnosti následující po přijetí sporného programu řešení krize . . . 21

III. Řízení před Tribunálem a napadený rozsudek . . . 21

A. Řízení před Tribunálem . . . 22

B. Napadený rozsudek . . . 22

IV. Návrhová žádání účastníků řízení o kasačním opravném prostředku . . . 23

V. Ke kasačnímu opravnému prostředku . . . 24

A. Úvodní poznámky . . . 24

B. K prvnímu a čtvrtému až šestému důvodu kasačního opravného prostředku, které vychází z porušení článku 296 SFEU, článku 18 nařízení o SRM, povinnosti řádné péče SRB, článku 47 Listiny, článku 6 EÚLP a zásady kontradiktornosti řízení . . . 25

1. K pátému důvodu kasačního opravného prostředku . . . 25

a) Argumentace účastníků řízení . . . 25

* Jednací jazyk: španělština.

b) Závěry Soudního dvora . . . 27

1) K přípustnosti . . . 27

2) K věci samé . . . 28

2. K prvnímu důvodu kasačního opravného prostředku . . . 32

a) Argumentace účastníků řízení . . . 32

b) Závěry Soudního dvora . . . 33

1) K přípustnosti . . . 33

2) K věci samé . . . 34

i) K první části prvního důvodu kasačního opravného prostředku . . . 34

ii) Ke druhé části prvního důvodu kasačního opravného prostředku . . . 35

3. Ke čtvrtému důvodu kasačního opravného prostředku . . . 36

a) Argumentace účastníků řízení . . . 37

b) Závěry Soudního dvora . . . 37

4. K šestému důvodu kasačního opravného prostředku . . . 38

a) Argumentace účastníků řízení . . . 38

b) Závěry Soudního dvora . . . 39

1) K přípustnosti . . . 39

2) K věci samé . . . 40

C. K sedmému důvodu kasačního opravného prostředku, který vychází z porušení článků 17 a 52 Listiny, jakož i čl. 5 odst. 4 SEU . . . 40

1. Argumentace účastníků řízení . . . 41

2. Závěry Soudního dvora . . . 42

a) K přípustnosti . . . 42

b) K věci samé . . . 43

D. Ke druhému důvodu kasačního opravného prostředku, který vychází z porušení článků 14 a 20 nařízení o SRM, článku 39 směrnice 2014/59, povinnosti řádné péče a článku 296 SFEU . . . 47

1. Argumentace účastníků řízení . . . 48

2. Závěry Soudního dvora 49

a) K přípustnosti 49

b) K věci samé 49

1) K první a čtvrté části druhého důvodu kasačního opravného prostředku 50

2) K druhé části druhého důvodu kasačního opravného prostředku 52

E. Ke třetímu a osmému důvodu kasačního opravného prostředku, které vychází z porušení práva vlastnit majetek a zásady proporcionality 53

1. K třetímu důvodu kasačního opravného prostředku 53

a) Argumentace účastníků řízení 53

b) Závěry Soudního dvora 54

1) K přípustnosti 54

2) K věci samé 54

2. K osmému důvodu kasačního opravného prostředku 56

a) Argumentace účastníků řízení 56

b) Závěry Soudního dvora 57

VI. K nákladům řízení 58

„Kasační opravný prostředek – Hospodářská a měnová politika – Bankovní unie – Nařízení (EU) č. 806/2014 – Jednotný mechanismus pro řešení krizí úvěrových institucí a některých investičních podniků – Režim řešení krize v případě selhání nebo pravděpodobného selhání subjektu – Přijetí programu řešení krize pro Banco Popular Español SA – Článek 18 odst. 1 – Podmínky pro přijetí programu řešení krize – Povinnosti Jednotného výboru pro řešení krizí (SRB) – Povinnost řádné péče – Povinnost uvést odůvodnění – Článek 88 – Povinnost zachování důvěrnosti – Článek 14 – Účely řešení krize – Převod činnosti dotčeného subjektu – Podmínky prodeje a podmínky, za kterých lze přijmout nabídku – Listina základních práv Evropské unie – Článek 17 – Právo akcionářů vlastnit majetek – Platnost nařízení (EU) č. 806/2014“

Ve věci C-535/22 P,

jejímž předmětem je kasační opravný prostředek podaný na základě článku 56 statutu Soudního dvora Evropské unie dne 9. srpna 2022,

Aeris Invest Sàrl, se sídlem v Lucemburku (Lucembursko), zástupci: původně E. Galán Burgos, R. Vallina Hoset a M. Varela Suárez, abogados, poté C. Jaramillo Samper, R. Vallina Hoset a M. Varela Suárez, abogados,

účastnice řízení podávající kasační opravný prostředek (navrhovatelka),

přičemž dalšími účastníky řízení jsou:

Evropská komise, zástupci: L. Flynn, P. Němečková, A. Nijenhuis, A. Steiblytė a D. Triantafyllou, jako zmocněnci, za pomoci J. Rivas Andrés, abogado,

Jednotný výbor pro řešení krizí (SRB), zástupci: H. Ehlers, M. S. Fernández Rupérez, A. R. Lapresta Bienz a M. J. Rius Riu, jako zmocněnkyně,za pomoci F. B. Fernández de Trocóniz Robles, abogado, B. Meyring a S. Schelo, Rechtsanwälte,

žalovaní v prvním stupni,

Španělské království, zástupci: L. Aguilera Ruiz a M. J. Ruiz Sánchez, jako zmocněnci,

Evropský parlament, zástupci: J. Etienne, P. López-Carceller, M. Menegatti, L. Stefani a L. Visaggio, jako zmocněnci,

Rada Evropské unie, zástupci: J. Haunold, H. Marcos Fraile a A. Westerhof Löfflerová, jako zmocněnci,

Banco Santander SA, se sídlem v Santanderu (Španělsko), zástupci: J. Remón Peñalver, J. M. Rodríguez Cárcamo, A. M. Rodríguez Conde a D. Sarmiento Ramírez-Escudero, abogados,

vedlejší účastníci řízení v prvním stupni,

SOUDNÍ DVŮR (první senát),

ve složení: A. Arabadžev, předseda senátu, T. von Danwitz (zpravodaj), P. G. Xuereb, A. Kumin a I. Ziemele, soudci,

generální advokátka: T. Ćapeta,

za soudní kancelář: A. Calot Escobar, vedoucí,

s přihlédnutím k písemné části řízení,

po vyslechnutí stanoviska generální advokátky na jednání konaném dne 14. března 2024,

vydává tento

Rozsudek

1 Kasačním opravným prostředkem se Aeris Invest Sàrl domáhá zrušení rozsudku Tribunálu Evropské unie ze dne 1. června 2022, Aeris Invest v. Komise a SRB (T-628/17, dále jen „napadený rozsudek“, EU:T:2022:315), kterým Tribunál zamítl její žalobu na základě článku 263 SFEU a směřující ke zrušení rozhodnutí výkonného zasedání Jednotného výboru pro řešení krizí (SRB) SRB/EES/2017/08 ze dne 7. června 2017 o přijetí programu řešení krize pro Banco Popular

Español, SA (dále jen „sporný program řešení krize“), jakož i rozhodnutí Komise (EU) 2017/1246 ze dne 7. června 2017, kterým se schvaluje program řešení krize pro Banco Popular Español SA (Úř. věst. 2017, L 178, s. 15, a oprava Úř. věst. 2017, L 320, s. 31).

I. Právní rámec

A. Směrnice 2014/59/EU

2 Článek 38 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/59/EU ze dne 15. května 2014, kterou se stanoví rámec pro ozdravné postupy a řešení krize úvěrových institucí a investičních podniků a kterou se mění směrnice Rady 82/891/EHS, směrnice Evropského parlamentu a Rady 2001/24/ES, 2002/47/ES, 2004/25/ES, 2005/56/ES, 2007/36/ES, 2011/35/EU, 2012/30/EU a 2013/36/EU a nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1093/2010 a (EU) č. 648/2012 (Úř. věst. 2014, L 173, s. 190), nadepsaný „Nástroj převodu činnosti“, stanoví v odstavci 2:

„Převod podle odstavce 1 se provádí za obchodních podmínek, s ohledem na okolnosti a v souladu s rámcem Unie pro státní podporu.“

3 Článek 39 uvedené směrnice, nadepsaný „Nástroj převodu činnosti: procesní požadavky“, stanoví v odstavci 2:

„Aniž je případně dotčen rámec Unie pro státní podporu, uskuteční se uvedení na trh podle odstavce 1 v souladu s těmito kritérii:

a) je co nejtransparentnější a podstatně nezkresluje aktiva, práva, závazky, akcie nebo jiní nástroje účasti této instituce, jež příslušný orgán hodlá převést, s ohledem na okolnosti a zejména na potřebu udržet finanční stabilitu;

b) nepřiměřeně neupřednostňuje ani nediskriminuje konkrétní potenciální kupující;

[…]

f) usiluje o dosažení nejvyšší možné prodejní ceny za dotčené akcie nebo jiné nástroje účasti, aktiva, práva nebo závazky.

S výhradou prvního pododstavce písm. b) nebrání zásady uvedené v tomto odstavci orgánu příslušnému k řešení krize oslovit konkrétní potenciální kupující.

[…]“

B. Nařízení o SRM

4 Body 24, 26, 58 a 116 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 806/2014 ze dne 15. července 2014, kterým se stanoví jednotná pravidla a jednotný postup pro řešení krize úvěrových institucí a některých investičních podniků v rámci jednotného mechanismu pro řešení krizí a Jednotného fondu pro řešení krizí a mění nařízení (EU) č. 1093/2010 (Úř. věst. 2014, L 225, s. 1, dále jen „nařízení o SRM“), zní takto:

„(24) Vzhledem k tomu, že pouze orgány Unie mohou stanovit unijní politiku řešení krizí a že při přijímání každého konkrétního programu řešení krize zůstává prostor pro uvážení, je nutné stanovit odpovídající zapojení Rady [Evropské unie] a [Evropské k]omise jako orgánů, které mohou vykonávat prováděcí pravomoci podle článku 291 [SFEU]. Posouzení diskrečních aspektů rozhodnutí o řešení krize, která přijal výbor, by měla provádět Komise. S ohledem na značný dopad rozhodnutí o řešení krize na finanční stabilitu členských států a na Unii jako takovou, a také na fiskální svrchovanost členských států, je důležité, aby byla prováděcí pravomoc k přijímání určitých rozhodnutí o řešení krize svěřena Radě. Mělo by tedy příslušet Radě, aby na návrh Komise prováděla účinnou kontrolu posouzení provedeného výborem a týkajícího se existence veřejného zájmu a aby posoudila případnou podstatnou změnu částky z [Jednotného fondu pro řešení krizí, dále jen ‚fond‘)], jež má být použita na konkrétní opatření k řešení krize. Mimoto by Komisi měla být svěřena pravomoc přijímat akty v přenesené pravomoci, kterými stanoví další kritéria nebo podmínky, jež by měl výbor zohlednit při výkonu svých různých pravomocí. Toto svěření úkolů souvisejících s řešením krize by nemělo nijak bránit fungování vnitřního trhu finančních služeb. [Evropský orgán pro bankovnictví (EBA)] by si měl proto zachovat svou roli a ponechat si své stávající pravomoci a úkoly: měl by rozvíjet právní předpisy Unie platné pro všechny členské státy a podporovat jejich důsledné uplatňování a zlepšit sbližování postupů v oblasti řešení krize v Unii jako celku.

[…]

(26) [Evropská centrální banka (ECB)] jakožto orgán dohledu v rámci jednotného mechanismu dohledu [zavedeného nařízením Rady (EU) č. 1024/2013 ze dne 15. října 2013, kterým se Evropské centrální bance svěřují zvláštní úkoly týkající se politik, které se vztahují k obezřetnostnímu dohledu nad úvěrovými institucemi (Úř. věst. 2013, L 287, s. 63)] a výbor by měly být schopny posoudit, zda je úvěrová instituce v selhání nebo je její selhání pravděpodobné a zda neexistuje přiměřená vyhlídka na to, že by jejímu selhání v přiměřené lhůtě zabránila alternativní opatření soukromého sektoru nebo orgánů dohledu. Výbor, pokud se domnívá, že jsou splněna všechna kritéria pro vyvolání řešení krize, by měl přijmout program řešení krize. Postup související s přijímáním programu řešení krize, který zahrnuje Komisi a Radu, posiluje potřebnou funkční nezávislost výboru při respektování zásady přenesení pravomocí na agentury, jak ji vykládá Soudní dvůr Evropské unie […].

[…]

(58) Likvidace subjektu v selhání v běžném úpadkovém řízení by mohla ohrozit finanční stabilitu, přerušit poskytování základních služeb a ohrozit ochranu vkladatelů. V takovém případě existuje veřejný zájem na použití nástrojů k řešení krize. Účelem řešení krize by tudíž mělo být zajištění kontinuity základních finančních služeb, udržení stability finančního systému, omezení morálního hazardu minimalizováním toho, aby se subjekty v selhání spoléhaly na veřejnou finanční podporu, a ochrana vkladatelů.

[…]

(116) Opatření k řešení krize by měla být řádně oznámena a – s výhradou omezeného počtu výjimek stanovených v tomto nařízení – zveřejněna. Avšak vzhledem k tomu, že informace získané výborem, vnitrostátními orgány příslušnými k řešení krize a jejich odbornými poradci během procesu řešení krize budou nejspíše citlivé, měly by se na ně předtím, než se rozhodnutí o řešení krize zveřejní, vztahovat požadavky profesního tajemství. Je nutné vzít v úvahu skutečnost, že informace o obsahu a podrobnostech plánů řešení krize a výsledku posouzení těchto plánů mohou mít dalekosáhlé důsledky, zejména pro dotčené podniky. Je nutné předpokládat, že veškeré informace poskytnuté v souvislosti s rozhodnutím před jeho vydáním, ať již se jedná o to, zda jsou splněny podmínky zahájení řešení krize, či o použití konkrétního nástroje nebo opatření v rámci zvoleného postupu, mají dopad na veřejné a soukromé zájmy, jichž se dané kroky dotýkají. Nepříznivý dopad na subjekt může však mít i informace o tom, že výbor a vnitrostátní orgány příslušné k řešení krize se tímto subjektem zabývají. Je proto nezbytné zajistit vhodné mechanismy pro zachování důvěrnosti takových informací, jako jsou obsah a podrobnosti plánů řešení krize a výsledek posouzení provedeného v této souvislosti.“

5 Podle čl. 5 odst. 2 druhého pododstavce nařízení o SRM se na SRB, stejně jako na Radu a Komisi, vztahují jednak závazné regulační a prováděcí technické normy vypracované orgánem EBA a přijaté Komisí v souladu s nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1093/2010 ze dne 24. listopadu 2010 o zřízení Evropského orgánu dohledu (Evropského orgánu pro bankovnictví), o změně rozhodnutí č. 716/2009/ES a o zrušení rozhodnutí Komise 2009/78/ES (Úř. věst. 2010, L 331, s. 12), a jednak veškeré obecné pokyny a doporučení, jež vydal EBA v souladu s uvedeným nařízením.

6 Článek 14 nařízení o SRM, nadepsaný „Účel řešení krize“, stanoví:

„1. Při jednání v rámci postupu řešení krize uvedeného v článku 18 výbor, Rada, Komise a případně vnitrostátní orgány příslušné k řešení krize v rámci svých pravomocí zohledňují účel řešení krize a volí nástroje a pravomoci k řešení krize, jimiž lze z jejich pohledu nejlépe dosáhnout jednotlivých účelů řešení krize relevantních pro okolnosti daného případu.

2. Účely řešení krize uvedené v odstavci 1 jsou:

a) zajistit kontinuitu zásadních funkcí;

b) zabránit významným nepříznivým dopadům na finanční stabilitu, zejména zabráněním šíření krize, mimo jiné v rámci tržní infrastruktury, a udržením tržní disciplíny;

c) chránit veřejné finanční prostředky tím, že se minimalizuje spoléhání se na mimořádnou veřejnou finanční podporu;

d) chránit vkladatele, na něž se vztahuje směrnice [Evropského parlamentu a Rady 2014/49/EU ze dne 16. dubna 2014 o systémech pojištění vkladů (Úř. věst. 2014, L 173, s. 149)], a investory, na něž se vztahuje směrnice [Evropského parlamentu a Rady 97/9/ES ze dne 3. března 1997 o systémech pro odškodnění investorů (Úř. věst. 1997, L 84, s. 22)];

e) chránit finanční prostředky a aktiva klientů.

Při dosahování účelů uvedených v prvním pododstavci se výbor, Rada, Komise a případně vnitrostátní orgány příslušné k řešení krize snaží minimalizovat náklady na řešení krize a zabránit snižování hodnoty, jež není nezbytné pro dosažení účelu řešení krize.

3. S výhradou odlišných ustanovení tohoto nařízení mají jednotlivé účely řešení krize stejnou důležitost a musí být vhodně vyváženy s ohledem na povahu a okolnosti každého případu.“

7 Článek 15 odst. 1 uvedeného nařízení, nadepsaný „Obecné zásady řešení krize“, stanoví v odstavci 1:

„Při jednání v rámci postupu řešení krize uvedeného v článku 18 přijmou výbor, Rada, Komise a případně vnitrostátní orgány příslušné k řešení krize veškerá vhodná opatření s cílem zajistit, aby byla opatření k řešení krize přijímána v souladu s těmito zásadami:

a) nejprve nesou ztráty akcionáři instituce v režimu řešení krize;

[…]“

8 Článek 18 uvedeného nařízení, nadepsaný „Postup řešení krize“, stanoví:

„1. Výbor přijme program řešení krize podle odstavce 6 tohoto článku ve vztahu k subjektům a skupinám uvedeným v čl. 7 odst. 2 a ve vztahu k subjektům a skupinám uvedeným v čl. 7 odst. 4 písm. b) a odst. 5, pokud jsou splněny podmínky pro uplatnění zmíněných ustanovení, pouze za předpokladu, že na svém výkonném zasedání po obdržení sdělení podle čtvrtého pododstavce nebo z vlastního podnětu dospěje k závěru, že jsou splněny tyto podmínky:

a) subjekt je v selhání nebo je jeho selhání pravděpodobné;

b) s ohledem na časové možnosti a další relevantní okolnosti neexistuje přiměřená vyhlídka na to, že by selhání subjektu v přiměřené lhůtě zabránila jakákoli alternativní opatření soukromého sektoru, včetně opatření institucionálního systému ochrany, nebo orgánů dohledu, včetně opatření včasného zásahu nebo odpisu nebo konverze příslušných kapitálových nástrojů a způsobilých závazků podle článku 21, přijatá ve vztahu k subjektu;

c) opatření k řešení krize je nezbytné ve veřejném zájmu podle odstavce 5 tohoto článku.

Splnění podmínky uvedené v prvním pododstavci písm. a) tohoto článku posoudí ECB po konzultaci s výborem. Výbor může na svém výkonném zasedání provést toto posouzení pouze v případě, že o svém záměru předem informoval ECB a že ECB do tří kalendářních dnů od obdržení této informace neprovedla posouzení sama. ECB poskytne výboru bezodkladně všechny příslušné informace, které výbor požaduje s cílem provést dané posouzení.

Pokud ECB dospěje k závěru, že podmínka uvedená v prvním pododstavci písm. a) je ve vztahu k subjektu nebo skupině uvedeným v prvním pododstavci splněna, bezodkladně tento závěr sdělí Komisi a výboru.

Splnění podmínky uvedené v prvním pododstavci písm. b) posoudí výbor na svém výkonném zasedání nebo případně vnitrostátní orgány příslušné k řešení krize, a to v úzké spolupráci s ECB. ECB může rovněž informovat výbor nebo dotčené vnitrostátní orgány příslušné k řešení krize, že se domnívá, že je podmínka stanovená v uvedeném písmeni splněna.

2. Aniž jsou dotčeny případy, kdy se ECB rozhodne vykonávat úkoly v oblasti dohledu nad úvěrovými institucemi podle čl. 6 odst. 5 písm. b) nařízení […] č. 1024/2013 přímo, pokud výbor obdrží sdělení podle odstavce 1 tohoto článku nebo má v úmyslu provést posouzení podle odstavce 1 tohoto článku z vlastního podnětu ve vztahu k subjektu nebo skupině uvedeným v čl. 7 odst. 3, uvědomí o tom bezodkladně ECB.

[…]

4. Pro účely odst. 1 prvního pododstavce písm. a) se má za to, že je subjekt v selhání nebo je jeho selhání pravděpodobné, je-li splněna alespoň jedna z těchto podmínek:

a) subjekt porušuje požadavky pro pokračující povolení způsobem, který by odůvodnil odebrání povolení ze strany ECB, nebo existují objektivní skutečnosti podporující závěr, že instituce v blízké budoucnosti požadavky takto poruší, mimo jiné z toho důvodu, že jí vznikly nebo pravděpodobně vzniknou ztráty, které vyčerpají veškerý její kapitál nebo jeho významnou část;

b) aktiva subjektu jsou nižší než jeho závazky, nebo existují objektivní skutečnosti podporující závěr, že tomu tak v blízké budoucnosti bude;

c) subjekt není schopen splácet své splatné dluhy nebo jiné závazky, nebo existují objektivní skutečnosti podporující závěr, že tomu tak v blízké budoucnosti bude;

d) je vyžadována mimořádná veřejná finanční podpora, s výjimkou případů, kdy v zájmu nápravy závažného narušení ekonomiky členského státu a zachování finanční stability má tato mimořádná veřejná finanční podpora jednu z těchto podob […]:

[…]

5. Pro účely odst. 1 prvního pododstavce písm. c) tohoto článku se opatření k řešení krize považují za opatření ve veřejném zájmu, pokud jsou nezbytná pro dosažení jednoho nebo více účelů řešení krize stanovených v článku 14, jsou ve vztahu k uvedeným účelům přiměřená a likvidací subjektu v běžném úpadkovém řízení by uvedených účelů řešení krize ve stejné míře dosaženo nebylo.

6. Pokud jsou podmínky stanovené v odstavci 1 tohoto článku splněny, výbor přijme program řešení krize. Program řešení krize:

a) zavede v subjektu režim řešení krize;

b) stanoví použití nástrojů k řešení krize na instituci v režimu řešení krize uvedených v čl. 22 odst. 2, zejména jakékoli vyloučení z rekapitalizace z vnitřních zdrojů v souladu s čl. 27 odst. 5 a 14;

c) stanoví použití fondu na podporu opatření k řešení krize v souladu s článkem 76 a v souladu s rozhodnutím Komise přijatým podle článku 19.

7. Neprodleně po přijetí programu řešení krize jej výbor předá Komisi.

Komise do 24 hodin od předání programu řešení krize výborem tento program buď potvrdí, nebo proti němu vznese námitku s ohledem na diskreční aspekty programu řešení krize v případech, které nejsou zahrnuty v třetím pododstavci tohoto odstavce.

Do 12 hodin od předání programu řešení krize výborem může Komise navrhnout Radě, aby:

a) proti tomuto programu řešení krize vznesla námitku z důvodu toho, že program řešení krize přijatý výborem nesplňuje kritérium veřejného zájmu uvedené v odst. 1 prvním pododstavci písm. c);

b) schválila podstatnou změnu výše prostředků z fondu stanovenou výborem v programu řešení krize, nebo proti ní vznesla námitku.

[…]

8. Pokud Rada vznese proti zavedení režimu řešení krize v instituci námitku z důvodu toho, že není splněno kritérium veřejného zájmu uvedené v odst. 1 prvním pododstavci písm. c), provede se řádná likvidace daného subjektu v souladu s platným vnitrostátním právem.

[…]“

9 Článek 20 téhož nařízení, nadepsaný „Oceňování pro účely řešení krize“, stanoví:

„1. Před přijetím rozhodnutí o opatření k řešení krize nebo o výkonu pravomoci k odpisu nebo konverzi příslušných kapitálových nástrojů SRB zajistí, aby osoba nezávislá na jakémkoli veřejném orgánu, včetně výboru a vnitrostátního orgánu příslušného k řešení krize, a na dotčeném subjektu provedla poctivé, obezřetné a realistické ocenění aktiv a závazků subjektu uvedeného v článku 2.

2. S výhradou odstavce 15, pokud jsou splněny veškeré požadavky stanovené v odstavcích 1 a 4 až 9, považuje se toto ocenění za konečné.

3. Pokud nezávislé ocenění podle odstavce 1 tohoto článku není možné, může výbor provést prozatímní ocenění aktiv a závazků subjektu uvedeného v článku 2 v souladu s odstavcem 10 tohoto článku.

4. Cílem ocenění je posoudit hodnotu aktiv a závazků subjektu uvedeného v článku 2, jenž splňuje podmínky zahájení řešení krize podle článků 16 a 18.

5. Účelem ocenění je:

a) poskytnout informace ke zjištění, zda jsou splněny podmínky zahájení řešení krize nebo podmínky pro odpis nebo konverzi kapitálových nástrojů;

b) jsou-li podmínky zahájení řešení krize splněny, poskytnout informace k rozhodnutí o vhodném opatření k řešení krize, které má být ve vztahu k subjektu uvedenému v článku 2 přijato;

c) je-li vykonána pravomoc k odpisu nebo konverzi příslušných kapitálových nástrojů, poskytnout informace k rozhodnutí o rozsahu zrušení nebo nařízení nástrojů účasti a rozsahu odpisu nebo konverze příslušných kapitálových nástrojů;

d) je-li použit nástroj rekapitalizace z vnitřních zdrojů, poskytnout informace k rozhodnutí o rozsahu odpisu nebo konverze způsobilých závazků;

e) je-li použit nástroj překlenovací instituce nebo nástroj oddělení aktiv, poskytnout informace k rozhodnutí o aktivech, právech, závazcích nebo nástrojích účasti, které mají být převedeny, a rozhodnutí o hodnotě jakéhokoli protiplnění, které má být vyplaceno instituci v režimu řešení krize nebo případně vlastníkům nástrojů účasti;

f) je-li použit nástroj převodu činnosti, poskytnout informace k rozhodnutí o aktivech, právech, závazcích nebo nástrojích účasti, které mají být převedeny, a tomu, aby výbor porozuměl, co představuje obchodní podmínky pro účely čl. 24 odst. 2 písm. b);

g) ve všech případech zajistit, aby v okamžiku použití nástrojů k řešení krize nebo výkonu pravomoci k odpisu nebo konverzi příslušných kapitálových nástrojů byly plně uznány veškeré ztráty spojené s aktivy subjektu uvedeného v článku 2.

6. Aniž je případně dotčen rámec Unie pro státní podporu, musí ocenění vycházet z obezřetných předpokladů, včetně poměrů neplnění a závažnosti ztrát. Ocenění nesmí předpokládat žádné potenciální budoucí poskytnutí mimořádné veřejné finanční podpory, nouzové poskytnutí likvidity centrální bankou ani jakékoli poskytnutí likvidity centrální bankou za nestandardních podmínek […].

[…]

10. Pokud v důsledku naléhavosti okolností daného případu není možné dodržet požadavky stanovené v odstavcích 7 a 9, nebo se použije odstavec 3, provede se prozatímní ocenění. Toto prozatímní ocenění musí splňovat požadavky odstavce 4, a pokud je to za daných okolností přiměřeně proveditelné, i požadavky odstavců 1, 7 a 9.

Prozatímní ocenění uvedené v prvním pododstavci tohoto odstavce zahrnuje náležitě odůvodněnou rezervu na dodatečné ztráty.

11. Ocenění, které nesplňuje veškeré požadavky stanovené v odstavcích 1 a 4 až 9, se považuje za prozatímní, dokud nezávislá osoba uvedená v odstavci 1 neprovede ocenění, které je plně v souladu s veškerými požadavky podle uvedených odstavců. Uvedené konečné následné ocenění se provede, jakmile je to uskutečnitelné. Může být provedeno buď odděleně od ocenění podle odstavců 16, 17 a 18, nebo současně s ním a touž nezávislou osobou, avšak jde o dvě různá ocenění.

Účelem konečného následného ocenění je:

a) zajistit, aby veškeré ztráty spojené s aktivy subjektu uvedeného v článku 2 byly plně uznány v účetních knihách daného subjektu;

b) poskytnout informace k rozhodnutí o zvýšení hodnoty pohledávek věřitelů nebo o zvýšení hodnoty hrazeného protiplnění v souladu s odstavcem 12 tohoto článku.

12. Je-li odhad čisté hodnoty aktiv subjektu uvedeného v článku 2 podle konečného následného ocenění vyšší než odhad čisté hodnoty aktiv daného subjektu podle prozatímního ocenění, výbor může od vnitrostátního orgánu příslušného k řešení krize požadovat, aby:

a) vykonal svou pravomoc zvýšit hodnotu pohledávek věřitelů nebo vlastníků příslušných kapitálových nástrojů, které byly odepsány v rámci nástroje rekapitalizace z vnitřních zdrojů;

b) uložil překlenovací instituci nebo společnosti pro správu aktiv, aby ve vztahu k aktivům, právům nebo závazkům uhradily další protiplnění instituci v režimu řešení krize nebo případně ve vztahu k nástrojům účasti jejich vlastníkům.

13. Bez ohledu na odstavec 1 se prozatímní ocenění provedené v souladu s odstavci 10 a 11 považuje za platný základ pro rozhodování výboru o opatřeních k řešení krize, včetně vydání pokynu vnitrostátním orgánům příslušným k řešení krize k převzetí kontroly nad institucí v selhání, nebo o výkonu pravomoci k odpisu nebo konverzi příslušných kapitálových nástrojů.

[…]

15. Ocenění je nedílnou součástí rozhodnutí o použití nástroje k řešení krize nebo o výkonu pravomoci k řešení krize nebo rozhodnutí o výkonu pravomoci k odpisu nebo konverzi kapitálových nástrojů. Samotné ocenění nepodléhá soudnímu přezkumu, ale může být přezkoumáno soudem společně s rozhodnutím výboru.

16. Aby se vyhodnotilo, zda by se akcionářům a věřitelům dostalo lepšího zacházení, pokud by instituce v režimu řešení krize vstoupila do běžného úpadkového řízení, zajistí výbor, aby po provedení jednoho nebo více opatření k řešení krize bylo co nejdříve provedeno ocenění nezávislou osobou uvedenou v odstavci 1. Toto ocenění se odlišuje od ocenění prováděného podle odstavců 1 až 15.

[…]“

10 Článek 21 odst. 1 nařízení o SRM, nadepsaný „Odpis a konverze kapitálových nástrojů“, stanoví:

„Výbor vykoná pravomoc k odpisu nebo konverzi příslušných kapitálových nástrojů v rámci postupu podle článku 18 ve vztahu k subjektům a skupinám uvedeným v čl. 7 odst. 2 a k subjektům a skupinám uvedeným v čl. 7 odst. 4 písm. b) a odst. 5, pokud jsou splněny podmínky pro uplatnění zmíněných ustanovení, pouze jestliže na svém výkonném zasedání po obdržení sdělení podle druhého pododstavce tohoto odstavce nebo z vlastního podnětu dospěje k závěru, že je splněna jedna nebo více těchto podmínek:

a) bylo zjištěno, že podmínky zahájení řešení krize stanovené v článcích 16 a 18 byly splněny předtím, než byla přijata jakákoli opatření k řešení krize;

[…]“

11 Článek 22 uvedeného nařízení, nadepsaný „Obecné zásady pro nástroje k řešení krize“, stanoví:

„1. Rozhodne-li se výbor použít nástroj k řešení krize na subjekt nebo skupinu uvedené v čl. 7 odst. 2 nebo na subjekt nebo skupinu uvedené v čl. 7 odst. 4 písm. b) a odst. 5, pokud jsou splněny podmínky pro uplatnění zmíněných ustanovení, a toto opatření k řešení krize by mělo za následek ztráty, které by nesli věřitelé, nebo konverzi jejich pohledávek, vydá vnitrostátním orgánům příslušným k řešení krize pokyn k výkonu pravomoci k odpisu a konverzi příslušných kapitálových nástrojů podle článku 21 bezprostředně před použitím nástroje k řešení krize nebo současně s jeho použitím.

2. Nástroje k řešení krize uvedené v čl. 18 odst. 6 písm. b) jsou:

a) nástroj převodu činnosti;

b) nástroj překlenovací instituce;

c) nástroj oddělení aktiv;

d) nástroj rekapitalizace z vnitřních zdrojů.

[…]

4. Nástroje k řešení krize se použijí v souladu se zásadami řešení krize uvedenými v článku 15 k dosažení účelu řešení krize uvedeného v článku 14. Lze je použít jednotlivě nebo je jakkoli kombinovat, s výjimkou nástroje oddělení aktiv, který lze použít pouze současně s jiným nástrojem k řešení krize.

[…]“

12 Článek 24 uvedeného nařízení, nadepsaný „Přístup k dokumentům“, zní:

„1. V rámci programu řešení krize se nástroj převodu činnosti kupujícímu, jenž není překlenovací institucí, skládá z převodu:

a) nástrojů účasti vydaných institucí v režimu řešení krize nebo

b) veškerých nebo jakýchkoli aktiv, práv nebo závazků instituce v režimu řešení krize.

2. Ve vztahu k nástroji převodu činnosti program řešení krize stanoví:

[…]

b) obchodní podmínky, které zohledňují okolnosti, náklady a výdaje vzniklé v procesu řešení krize, kterými se řídí převod uskutečňovaný vnitrostátním orgánem příslušným k řešení krize v souladu s čl. 38 odst. 2, 3 a 4 směrnice 2014/59[…];

[…]

d) opatření pro uvedení na trh, jež přijímá vnitrostátní orgán příslušný k řešení krize ve vztahu k uvedenému subjektu nebo uvedeným nástrojům, aktivům, právům a závazkům v souladu s čl. 39 odst. 1 a 2 směrnice 2014/59[…];

e) zda by splnění uvedených požadavků pro uvedení na trh ze strany vnitrostátního orgánu příslušného k řešení krize pravděpodobně ohrozilo dosažení účelu řešení krize podle odstavce 3 tohoto článku.

3. Výbor použije nástroj převodu činnosti, aniž by splnil požadavky pro uvedení na trh podle odst. 2 písm. e), pokud shledá, že by splnění uvedených požadavků pravděpodobně ohrozilo jeden nebo více účelů řešení krize, a zejména pokud jsou splněny tyto podmínky:

a) domnívá se, že existuje podstatné ohrožení finanční stability, způsobené nebo zhoršené selháním nebo pravděpodobným selháním instituce v režimu řešení krize, a

b) domnívá se, že by splnění uvedených požadavků pravděpodobně oslabilo účinnost nástroje převodu činnosti při řešení tohoto ohrožení nebo dosažení účelu řešení krize uvedeného v čl. 14 odst. 2 písm. b).“

13 Článek 29 nařízení o SRM upravuje provádění rozhodnutí přijatých na základě uvedeného nařízení vnitrostátními orgány příslušnými k řešení krize a SRB a v odst. 5 první větě stanoví, že SRB na svých úředních internetových stránkách zveřejní buď kopii programu řešení krize, nebo oznámení, v němž shrne dopad opatření k řešení krize, a zejména účinky na retailové zákazníky.

14 Článek 34 uvedeného nařízení, nadepsaný „Žádosti o informace“, v odstavcích 1 a 2 uvádí:

„1. Pro účely provádění úkolů uvedených v tomto nařízení může výbor buď prostřednictvím vnitrostátních orgánů příslušných k řešení krize, nebo přímo po informování těchto orgánů a za použití veškerých informací, jimiž disponují ECB nebo vnitrostátní příslušné orgány, požadovat od následujících právnických nebo fyzických osob, aby poskytly veškeré informace nezbytné k provádění úkolů, jež mu byly svěřeny tímto nařízením:

a) subjekty uvedené v článku 2;

b) zaměstnanci subjektů uvedených v článku 2;

c) třetí strany, na které subjekty uvedené v článku 2 převedly funkce nebo činnosti v rámci outsourcingu.

2. Subjekty a osoby uvedené v odstavci 1 musí poskytnout informace, o něž byly podle uvedeného odstavce požádány. Požadavky profesního tajemství nezprošťují tyto subjekty a osoby povinnosti poskytnout požadované informace. Poskytnutí požadovaných informací se nepovažuje za porušení požadavků profesního tajemství.“

15 Článek 76 odst. 1 písm. e) nařízení o SRM stanoví, že v rámci programu řešení krize může SRB v rozsahu, který je nezbytný k zajištění efektivního použití nástrojů k řešení krize, využít fond, aby vyplatil odškodnění akcionářům nebo věřitelům, pokud na základě ocenění podle čl. 20 odst. 5 uvedeného nařízení utrpěli větší ztráty, než by utrpěli na základě ocenění podle čl. 20 odst. 16 uvedeného nařízení při likvidaci v běžném úpadkovém řízení.

16 Článek 88 odst. 1 téhož nařízení, nadepsaný „Profesní tajemství a výměna informací“, stanoví:

„Členové výboru, místopředseda, členové výboru uvedení v čl. 43 odst. 1 písm. b), zaměstnanci výboru a zaměstnanci účastnící se výměny se zúčastněnými členskými státy nebo těmito státy vyslaní, kteří plní povinnosti související s řešením krize, jsou i po ukončení svých povinností vázáni požadavky profesního tajemství podle článku 339 [SFEU] a příslušných ustanovení práva Unie. Zejména nesmějí důvěrné informace, které získají během své profesní činnosti nebo od příslušného orgánu nebo orgánu příslušného k řešení krize v souvislosti se svými úkoly podle tohoto nařízení, poskytnout žádné osobě ani orgánu, s výjimkou informací podaných v rámci plnění jejich úkolů podle tohoto nařízení či v souhrnné nebo kolektivní formě, z níž nelze identifikovat subjekty uvedené v článku 2, nebo s výslovným a předchozím souhlasem orgánu nebo subjektu, který dané informace poskytl.

Informace, na které se vztahují požadavky profesního tajemství, nesmějí být poskytnuty žádnému veřejnému ani soukromému subjektu s výjimkou případů, kdy je jejich poskytnutí nutné pro účely soudního řízení.

Tyto požadavky se vztahují rovněž na potenciální kupující, kteří byli osloveni za účelem přípravy řešení krize subjektu podle čl. 13 odst. 3.“

17 Článek 90 nařízení o SRM, nadepsaný „Přístup k dokumentům“, zní takto:

„1. Na dokumenty, které má výbor v držení, se vztahuje nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1049/2001 [ze dne 30. května 2001 o přístupu veřejnosti k dokumentům Evropského parlamentu, Rady a Komise (Úř. věst. 2001, L 145, s. 43; Zvl. vyd. 01/03, s. 331)].

[…]

4. Osoby, kterých se rozhodnutí výboru týká, mají právo nahlížet do spisu výboru s výhradou oprávněného zájmu jiných osob na ochraně svých obchodních tajemství. Právo nahlížet do spisu se nevztahuje na důvěrné informace nebo interní přípravné dokumenty výboru.“

II. Skutečnosti předcházející sporu

18 Banco Popular Español SA (dále jen „Banco Popular“) byla španělská úvěrová instituce podléhající přímému obezřetnostnímu dohledu ECB.

19 Aéris Invest Sàrl je právnická osoba založená podle lucemburského práva, která byla akcionářem Banco Popular.

A. Hospodářská situace Banco Popular v letech 2016 a 2017

20 Skutkové okolnosti týkající se vývoje hospodářské situace společnosti Banco Popular v letech 2016 a 2017, které jsou uvedeny v bodech 26 až 46 napadeného rozsudku, lze shrnout následovně.

21 V roce 2016 přistoupila společnost Banco Popular ke zvýšení kapitálu o 2,5 miliardy eur.

22 Dne 5. prosince 2016 přijalo výkonné zasedání SRB plán řešení krize pro skupinu Banco Popular (dále jen „plán řešení krize z roku 2016“). Nástrojem k řešení krize, jemuž byla v plánu řešení krize z roku 2016 dána přednost, byl nástroj rekapitalizace z vnitřních zdrojů stanovený v článku 27 nařízení o SRM.

23 Dne 3. února 2017 zveřejnila společnost Banco Popular výroční zprávu za rok 2016, v níž oznámila jednak potřebu mimořádných rezerv ve výši 5,7 miliardy eur, která vedla ke konsolidované ztrátě 3,485 miliardy eur, a jednak jmenování nového předsedy.

24 Dne 10. února 2017 snížila společnost DBRS Ratings Ltd (DBRS) (nyní DBRS Morningstar) rating společnosti Banco Popular s negativním výhledem, a to s ohledem na oslabené postavení kapitálu společnosti Banco Popular způsobené tím, že čistá ztráta byla vyšší než ta, kterou zmíněná banka předpokládala ve své výroční zprávě a která je zmíněna v bodě 23 tohoto rozsudku, jakož i na snahu společnosti Banco Popular o snížení dosud vysokého podílu problematických aktiv.

25 Dne 3. dubna 2017 oznámila společnost Banco Popular výsledek vnitřních auditů, přičemž uvedla, že bude patrně nezbytné provést opravy výroční zprávy za rok 2016. Tyto opravy byly provedeny ve finanční zprávě společnosti Banco Popular za první čtvrtletí roku 2017.

26 Na základě uvedeného oznámení snížila DBRS Morningstar dne 6. dubna rating společnosti Banco Popular s ponecháním negativního výhledu. Snížení ratingu společnosti Banco Popular s negativním výhledem oznámily rovněž společnosti Standard & Poor's, a sice dne 7. dubna, a Moody's Investors service (dále jen „Moody's"), a sice dne 21. dubna 2017.

27 Dne 10. dubna 2017 oznámil předseda správní rady na valné hromadě akcionářů společnosti Banco Popular, že banka má v úmyslu buď zvýšit kapitál, nebo uskutečnit podnikovou transakci v důsledku stavu skupiny, pokud jde o kapitál a podíl problematických aktiv. Generální ředitel společnosti Banco Popular byl odvolán necelý rok poté, co se ujal funkce.

28 V dubnu 2017 zahájila společnost Banco Popular postup soukromého prodeje, jehož cílem byl prodej této společnosti silnému konkurentovi, a tím posílení její finanční situace. Konečné datum pro předložení nabídek potenciálních nabyvatelů společnosti Banco Popular bylo původně stanoveno na 10. června 2017.

29 Společnost Banco Popular předložila dne 5. května 2017 finanční zprávu za první čtvrtletí roku 2017, v níž oznámila ztráty ve výši 137 milionů eur.

30 Dne 12. května 2017 poklesl požadavek krytí likvidity (*Liquidity Coverage Requirement*) společnosti Banco Popular pod prahovou hodnotu 80 % stanovenou v čl. 460 odst. 2 písm. c) nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 575/2013 ze dne 26. června 2013 o obezřetnostních požadavcích na úvěrové instituce a investiční podniky a o změně nařízení (EU) č. 648/2012 (Úř. věst. 2013, L 176, s. 1).

31 Banco Santander SA informovala dopisem ze dne 16. května 2017 společnost Banco Popular, že v rámci postupu soukromého prodeje není schopna předložit pevnou nabídku.

32 Společnost Banco Popular uvedla dne 16. května 2017 v oznámení relevantní skutečnosti pro Comisión nacional del mercado de valores (Státní komise pro trh s cennými papíry, Španělsko), že potenciální nabyvatelé projevili zájem v postupu soukromého prodeje, ale že nebyla obdržena žádná pevná nabídka.

33 Dne 19. května 2017 snížila agentura Fitch Ratings Ltd dlouhodobý rating společnosti Banco Popular.

34 Předsedkyně SRB, paní Elke König, poskytla dne 23. května 2017 rozhovor televizní stanici Bloomberg, během něhož byla tázána zejména na situaci Banco Popular.

35 Během měsíce května 2017 informovalo několik článků v tisku o potížích společnosti Banco Popular.

36 V prvních červnových dnech roku 2017 musela společnost Banco Popular čelit masivním výběrům hotovosti.

37 Dne 5. června 2017 v ranních hodinách zaslala společnost Banco Popular společnosti Banco de España (Španělská centrální banka) první žádost o nouzové poskytnutí likvidity a následně v odpoledních hodinách další žádost, v níž byla požadovaná částka zvýšena z důvodu rozsáhlých peněžních toků. Na základě žádosti Španělské centrální banky a poté, co ECB téhož dne posoudila žádost o nouzové poskytnutí likvidity, kterou podala společnost Banco Popular, nevyjádřila rada guvernérů ECB žádné námitky proti nouzovému poskytnutí likvidity společnosti Banco Popular na období do 8. června 2017. Banco Popular obdržela část tohoto nouzového poskytnutí likvidity a následně Španělská centrální banka uvedla, že další nouzové poskytnutí likvidity pro společnost Banco Popular již nemůže uskutečnit.

B. Průběh postupu řešení krize

38 V bodech 47 až 67 napadeného rozsudku Tribunál uvedl skutečnosti týkající se průběhu postupu řešení krize, které lze shrnout následovně.

39 SRB pověřil dne 23. května 2017 auditorskou společnost Deloitte (dále jen „Deloitte“) jakožto nezávislého znalce, aby provedla ocenění společnosti Banco Popular na základě článku 20 nařízení o SRM.

40 SRB požádal dne 24. května 2017 společnost Banco Popular na základě článku 34 nařízení o SRM o informace nezbytné k provedení jejího ocenění. Dne 2. června 2017 požádal dále společnost Banco Popular o poskytnutí informací o postupu soukromého prodeje a o zpřístupnění zabezpečené virtuální datové místnosti, kterou posledně jmenovaná společnost zřídila v rámci tohoto postupu.

41 Výkonné zasedání SRB přijalo dne 3. června 2017 rozhodnutí SRB/EES/2017/06 určené pro Fondo de Reestructuración Ordenada Bancaria (FROB, Fond pro řádnou restrukturalizaci bank, Španělsko), které se týkalo prodeje společnosti Banco Popular. SRB schválil okamžité zahájení postupu prodeje Banco Popular, který měl zajistit FROB, a oznámil posledně jmenovanému subjektu požadavky na prodej v souladu s článkem 39 směrnice 2014/59. SRB zejména uvedl, že FROB má oslovit všech pět potenciálních nabyvatelů, kteří byli vyzváni k předložení nabídky v postupu soukromého prodeje.

42 Dva z těchto pěti potenciálních nabyvatelů se rozhodli, že se postupu prodeje nezúčastní, a jednoho vyloučila ECB z obezřetnostních důvodů.

43 Oba potenciální nabyvatelé, kteří se rozhodli zúčastnit se postupu prodeje, jimiž byly společnosti Banco Santander a Banco Bilbao Vizcaya Argentaria SA, podepsali dne 4. června 2017 dohodu o mlčenlivosti a dne 5. června 2017 získali přístup do virtuální datové místnosti.

44 SRB přistoupil dne 5. června 2017 k prvnímu ocenění (dále jen „ocenění 1“) podle čl. 20 odst. 5 písm. a) nařízení o SRM, jehož cílem bylo poskytnout skutečnosti umožňující určit, zda byly splněny podmínky pro zahájení postupu řešení krize, které jsou definovány v čl. 18 odst. 1 prvním pododstavci uvedeného nařízení.

45 ECB posoudila dne 6. června 2017 po konzultaci se SRB selhání nebo pravděpodobné selhání společnosti Banco Popular podle čl. 18 odst. 1 druhého pododstavce nařízení o SRM.

46 Z bodu 61 napadeného rozsudku vyplývá, že ECB měla za to, s ohledem na vývoj hospodářské situace společnosti Banco Popular v letech 2016 a 2017, jak byl shrnut v bodech 21 až 37 tohoto rozsudku, zejména na nadměrné odlivy vkladů, rychlost, s jakou banka ztrácela svou hotovost, a neschopnost banky vytvářet jiné likvidity, že existují objektivní skutečnosti nasvědčující tomu, že Banco Popular pravděpodobně nebude schopna v blízké budoucnosti splácet splatné dluhy nebo jiné závazky. ECB z toho vyvodila, že se má za to, že společnost Banco Popular je v selhání nebo je její selhání každopádně v blízké budoucnosti každopádně pravděpodobné, ve smyslu čl. 18 odst. 1 prvního pododstavce písm. a) a čl. 18 odst. 4 prvního pododstavce písm. c) nařízení o SRM.

47 Téhož dne společnost Banco Popular informovala ECB, že její správní rada dospěla k závěru, že banka se nachází v situaci pravděpodobného selhání.

48 Skutečnosti týkající se postupu prodeje, jak vyplývají z bodů 63 až 67 napadeného rozsudku, lze shrnout následovně.

49 Dopisem ze dne 6. června 2017 sdělil FROB informace o postupu prodeje, v němž bylo uvedeno, že nabídky mohou být předkládány do půlnoci dne 6. června 2017.

50 Banco Bilbao Vizcaya Argentaria, která byla jedním ze dvou potenciálních nabyvatelů společnosti Banco Popular, oznámila téhož dne FROB, že nepředloží žádnou nabídku.

51 Společnost Deloitte odevzdala rovněž dne 6. června 2017 SRB druhé ocenění (dále jen „ocenění 2“) vypracované na základě čl. 20 odst. 10 nařízení o SRM. Cílem ocenění 2 bylo posoudit hodnotu aktiv a závazků společnosti Banco Popular, posoudit, jak by bylo zacházeno s akcionáři a věřiteli, pokud by společnost Banco Popular byla předmětem běžného úpadkového řízení, jakož i poskytnout informace umožňující přijmout rozhodnutí týkající se akcií a nástrojů účasti, které mají být převedeny, a dále umožňující SRB určit obchodní podmínky pro účely nástroje převodu činnosti. Toto ocenění mimo jiné odhadlo ekonomickou hodnotu společnosti Banco Popular v nejlepším případě na 1,3 miliardy eur, v nejhorším případě na minus 8,2 miliardy eur a podle nejlepšího odhadu na minus 2 miliardy eur.

52 Banco Santander předložila dne 7. června 2017 pevnou nabídku.

53 Dopisem ze dne 7. června 2017 FROB informoval SRB, že Banco Santander předložila dne 7. června ve 3:12 hodin nabídku a že cena, kterou nabídla společnost Banco Santander za prodej akcií společnosti Banco Popular, činí jedno euro. FROB uvedl, že jeho řídící výbor považuje společnost Banco Santander za úspěšného uchazeče v soutěžním řízení o prodeji společnosti Banco Popular, a rozhodl se navrhnout SRB, aby v jeho rozhodnutí o přijetí programu řešení krize společnosti Banco Popular označil společnost Banco Santander za nabyvatele.

C. Sporný program řešení krize

54 Dne 7. června 2017 přijal SRB na základě nařízení o SRM sporný program řešení krize pro Banco Popular.

55 V bodech 19, 21 až 25 odůvodnění, v bodě 26 písm. c) odůvodnění a v bodech 36 a 46 odůvodnění uvedeného programu SRB konstatoval, že:

– dne 5. prosince 2016 přijal SRB plán řešení krize, který stanovil strategii řešení krize a určil nástroj k řešení krize považovaný za nejvhodnější (body 19, 21 a 22 odůvodnění);

– z posouzení ECB týkajícího se selhání nebo pravděpodobného selhání vyplývá, že likvidita společnosti Banco Popular se od října 2016 výrazně zhoršila v důsledku výběrů vkladů ve všech segmentech klientely; že z toho vyplývá, že tato banka nemá dostatečné možnosti k obnovení stavu likvidity, aby zajistila svou stabilitu a mohla splácet své splatné závazky (bod 23 odůvodnění);

– několik okolností vedlo k rychlému zhoršení stavu likvidity společnosti Banco Popular, a to:

  – v únoru 2017 společnost Banco Popular oznámila potřebu mimořádných rezerv ve výši 5,7 miliardy eur, která vedla ke konsolidované ztrátě 3,485 miliardy eur, a jmenovala nového předsedu,

  – dne 10. února 2017 DBRS Morningstar snížila rating společnosti Banco Popular;

  – dne 3. dubna 2017 zveřejnila Banco Popular *ad hoc* veřejné prohlášení, v němž informovala o několika vnitřních auditech, jež mohly mít významný dopad na její finanční stav, a potvrdila, že její generální ředitel byl odvolán necelý rok poté, co se ujal funkce;

  – společnost Standard & Poor's snížila rating společnosti Banco Popular dne 7. dubna 2017 a společnost Moody's dne 21. dubna 2017;

  – dne 12. května 2017 porušila společnost Banco Popular požadavek na krytí likvidity ve výši 80 % a tato společnost již nebyla s to znovu dosáhnout souladu s touto prahovou hodnotou stanovenou právními předpisy;

  – dlouhodobě negativně zaměřené zprávy ve sdělovacích prostředcích, které se týkaly finančních výsledků společnosti Banco Popular a údajně bezprostředního rizika úpadku nebo nedostatku likvidity, vedly ke zvýšenému odlivu vkladů, a

  – dne 6. června 2017 snížily společnosti DBRS Morningstar a Moody's rating společnosti Banco Popular (bod 24 odůvodnění);

– výše uvedené okolnosti vedly ke značným výběrům vkladů (bod 25 odůvodnění);

– Banco Popular obdržela dne 5. června 2017 první nouzové poskytnutí likvidity se souhlasem ECB, ale Španělská centrální banka jí nebyla schopna přiznat další nouzové poskytnutí likvidity [bod 26 písm. c) odůvodnění];

– společnost Banco Popular informovala dne 6. června 2017 ECB, že její správní rada dospěla k závěru, že je selhání banky pravděpodobné (bod 36 odůvodnění), a

– nástroj k řešení krize uvedený v plánu řešení krize z roku 2016 nebyl přiměřený okolnostem existujícím v době řešení krize (bod 46 odůvodnění).

56 Podle článku 1 sporného programu řešení krize se SRB vzhledem ke splnění podmínek stanovených v čl. 18 odst. 1 prvním pododstavci uvedeného nařízení rozhodl zavést ve společnosti Banco Popular režim řešení krize, a to počínaje datem přijetí rozhodnutí.

57 V tomto ohledu vyplývá z článků 2 až 4 sporného programu řešení krize, že SRB měl především za to, že Banco Popular je v selhání nebo je její selhání pravděpodobné, dále že neexistují alternativní opatření, která by mohla v přiměřené lhůtě zabránit selhání Banco Popular, a konečně že opatření k řešení krize, jež má podobu nástroje převodu činnosti Banco Popular, je nezbytné k zajištění kontinuity zásadních funkcí uvedené banky a k zabránění významným nepříznivým dopadům na finanční stabilitu, zejména ve Španělsku.

58 V důsledku toho v čl. 5 odst. 1 sporného programu řešení krize SRB rozhodl:

„Nástroj řešení krize použitý na Banco Popular spočívá v převodu činností podle článku 24 nařízení [o SRM] převodem akcií na nabyvatele. Odpis a konverze kapitálových nástrojů se uskuteční bezprostředně před použitím nástroje o převodu činností.“

59 Článek 6 sporného programu řešení krize upřesňuje podmínky týkající se tohoto odpisu, jakož i převodu činností. SRB v jeho čl. 6 odst. 1 rozhodl:

– nejprve odepsat nominální hodnotu základního kapitálu společnosti Banco Popular ve výši 2 098 429 046 eur, což vede ke zrušení 100 % akcií společnosti Banco Popular;

– dále konvertovat celou jistinu nástrojů vedlejšího kapitálu tier 1 vydaných společností Banco Popular, které jsou v oběhu ke dni rozhodnutí o sporném programu řešení krize, na nově vydané akcie společnosti Banco Popular, „nové akcie I“;

– poté odepsat nominální hodnotu „nových akcií I“ na nulu, což vede ke zrušení 100 % těchto „nových akcií I“;

– nakonec konvertovat celou jistinu nástrojů kapitálu tier 2 vydaných společností Banco Popular, které jsou v oběhu ke dni rozhodnutí o řešení krize, na nově vydané akcie společnosti Banco Popular, „nové akcie II“.

60 Článek 6 odst. 3 sporného programu řešení krize stanoví, že tato opatření spočívající v odpisu a konverzi jsou založena na ocenění 2, podepřeném výsledky transparentního a otevřeného procesu prodeje, který uskutečnil FROB.

61 V článku 6 odst. 5 sporného programu řešení krize SRB uvedl, že vykonává pravomoci, které mu byly svěřeny článkem 24 odst. 1 písm. a) nařízení o SRM týkajícím se převodu činnosti, a nařídil, aby „nové akcie II“ byly převedeny na společnost Banco Santander, SA, nezatížené žádným právem či výsadou třetí osoby, za zaplacení kupní ceny ve výši 1 eura. Bylo upřesněno, že nabyvatel již s převodem souhlasil.

62 SRB rovněž uvedl, že převod „nových akcií II“ by měl být proveden na základě závazné nabídky nabyvatele ze dne 7. června 2017 a měl by jej provádět FROB.

63 Dne 7. června 2017 byl sporný program řešení krize předložen ke schválení Komisi.

64 Téhož dne přijala Komise rozhodnutí 2017/1246, kterým se schvaluje sporný program řešení krize, a oznámila jej SRB. Jak vyplývá z bodu 4 odůvodnění uvedeného rozhodnutí:

„Komise s programem řešení krize souhlasí. Zejména souhlasí s odůvodněním SRB, proč je řešení krize nezbytné ve veřejném zájmu v souladu s čl. 18 odst. 5 nařízení (EU) č. 806/2014.“

65 Dne 7. června 2017 oznámil SRB sporný program řešení krize FROB, přičemž na svých internetových stránkách zveřejnil informace o přijetí tohoto programu spolu s dokumentem shrnujícím účinky řešení krize.

66 Téhož dne přijal FROB v souladu s článkem 29 nařízení o SRM opatření nezbytná k provedení sporného programu řešení krize.

D. Skutečnosti následující po přijetí sporného programu řešení krize

67 Společnost Deloitte předala dne 14. června 2018 SRB ocenění rozdílného zacházení stanovené v čl. 20 odst. 16 až 18 nařízení o SRM, provedené s cílem vyhodnotit, zda by se akcionářům a věřitelům dostalo lepšího zacházení, kdyby společnost Banco Popular vstoupila do běžného úpadkového řízení. Dne 31. července 2018 společnost Deloitte zaslala SRB dodatek k tomuto ocenění, v němž byly opraveny některé formální chyby.

68 Dne 11. července 2017 zveřejnil SRB na svých internetových stránkách nedůvěrné znění sporného programu řešení krize. V uvedeném znění SRB skryl zejména určité informace uvedené v bodech 23 až 26 odůvodnění, které se týkaly krize likvidity Banco Popular, jakož i následné části čl. 6 odst. 3 a 4 sporného programu řešení krize týkající se výkonu pravomoci k odpisu a konverzi.

69 V červenci 2017 zveřejnila ECB na svých internetových stránkách nedůvěrné znění svého posouzení selhání nebo pravděpodobného selhání společnosti Banco Popular.

70 Ve dnech 2. února a 31. října 2018 zveřejnil SRB méně redigovaná nedůvěrná znění sporného programu řešení krize, v nichž byly nyní viditelné některé informace, které byly dříve zakryty a které jsou uvedeny v bodě 68 tohoto rozsudku, s výjimkou některých číselných údajů. V této souvislosti rovněž zveřejnil nedůvěrné verze ocenění 1 a 2.

III. Řízení před Tribunálem a napadený rozsudek

71 Návrhem doručeným kanceláři Tribunálu dne 18. září 2017 podala žalobkyně žalobu, kterou se domáhala zrušení sporného programu řešení krize a rozhodnutí 2017/1246.

A. Řízení před Tribunálem

72 Podáním došlým kanceláři Tribunálu dne 15. listopadu 2017 navrhl SRB Tribunálu na základě čl. 92 odst. 3 jednacího řádu Tribunálu, aby nařídil důkazní opatření týkající se předložení určitých dokumentů uvedených v příloze návrhu. Rozhodnutím ze dne 30. listopadu 2017 rozhodl Tribunál, že tomuto návrhu na důkazní opatření v daném stadiu řízení nevyhoví.

73 Společnost Banco Santander podáním došlým kanceláři Tribunálu dne 6. listopadu 2017, Rada podáním došlým dne 30. listopadu 2017, Španělské království podáním došlým dne 5. prosince 2017 a Evropský parlament podáním došlým dne 13. prosince 2017 požádali o vedlejší účastenství v tomto řízení na podporu návrhových žádání Komise a SRB. Rozhodnutími ze dne 6. srpna 2018 a 12. dubna 2019 Tribunál těmto návrhům na vstup vedlejšího účastníka do řízení vyhověl.

74 Dne 16. února 2018 vyzval Tribunál v rámci organizačních procesních opatření stanovených v článku 89 jednacího řádu SRB, aby předložil poslední nedůvěrné znění sporného programu řešení krize, jakož i nedůvěrné znění ocenění 2, které bylo zveřejněno na jeho internetových stránkách. SRB předložil uvedené dokumenty v určené lhůtě.

75 Dopisem došlým kanceláři Tribunálu dne 21. ledna 2020 podala žalobkyně nový důvod na základě článku 84 jednacího řádu. Komise, SRB, Španělské království, Parlament, Rada a Banco Santander předložily vyjádření v určených lhůtách.

76 Dopisem došlým kanceláři Tribunálu dne 2. října 2020 podala žalobkyně nový důkazní návrh na základě čl. 85 odst. 3 jednacího řádu. Komise, SRB, Španělské království, Parlament, Rada a Banco Santander předložily vyjádření v určených lhůtách.

77 Dne 16. března 2021 vyzval Tribunál v rámci organizačních procesních opatření stanovených v článku 89 jeho jednacího řádu Komisi a SRB k předložení určitých dokumentů. Dopisem ze dne 30. března a 20. dubna 2021 SRB odpověděl, že požadované dokumenty jsou částečně důvěrné a že by mohly být předloženy, pokud by Tribunál nařídil provádění důkazů v tomto smyslu.

78 Usnesením ze dne 12. května 2021 Tribunál nařídil SRB zaprvé na základě čl. 24 prvního pododstavce statutu Soudního dvora Evropské unie a zadruhé na základě čl. 91 písm. b), čl. 92 odst. 3 a článku 103 jednacího řádu Tribunálu, aby předložil úplná znění sporného programu řešení krize, ocenění 2, posouzení selhání nebo pravděpodobného selhání společnosti Banco Popular, jež provedla ECB dne 6. června 2017, jakož i úplné znění a nedůvěrné znění dopisu ze dne 6. června 2017, který společnost Banco Popular zaslala ECB, včetně přílohy tohoto dopisu, a dopisu ze dne 18. května 2017, který ECB zaslala společnosti Banco Popular.

79 Usnesením ze dne 9. června 2021 odstranil Tribunál ze spisu důvěrná znění dokumentů, jež předložil SRB v rámci výkonu usnesení ze dne 12. května 2021, a předal žalobkyni, Komisi, Španělskému království, Parlamentu, Radě a společnosti Banco Santander dopis ze dne 6. června 2017, který společnost Banco Popular zaslala ECB, vyjma přílohy tohoto dopisu.

B. Napadený rozsudek

80 Žalobkyně na podporu žaloby vznesla deset žalobních důvodů.

81 První žalobní důvod vycházel z porušení povinnosti uvést odůvodnění a práva na obhajobu, jež jsou zakotveny v článcích 15 a 296 SFEU a v článcích 42 a 47 Listiny základních práv Evropské unie (dále jen „Listina“). Druhý žalobní důvod vycházel z porušení zásady *nemo auditur propriam turpitudinem allegans* a článku 88 nařízení o SRM. Třetí žalobní důvod vycházel z protiprávnosti nařízení o SRM v rozsahu, v němž články 21 a 24 uvedeného nařízení porušují zásady týkající se přenesení pravomoci. Čtvrtý žalobní důvod vycházel z námitky protiprávnosti nařízení o SRM v rozsahu, v němž články 15 a 22 uvedeného nařízení porušují právo vlastnit majetek zakotvené v článku 17 Listiny a zásadu proporcionality stanovenou v čl. 5 odst. 4 SEU. Pátý žalobní důvod vycházel z protiprávnosti nařízení o SRM v rozsahu, v němž články 18 a 20 nařízení o SRM porušují právo být vyslechnut, které je zakotveno v článcích 17 a 41 Listiny. Šestý žalobní důvod vycházel z porušení práva vlastnit majetek zakotveného v článku 17 Listiny a z porušení čl. 5 odst. 4 SEU. Sedmý žalobní důvod vycházel z porušení práva být vyslechnut, které je zakotveno v článcích 17 a 41 Listiny. Osmý žalobní důvod vycházel z porušení článku 18 nařízení o SRM, povinnosti řádné péče a článku 296 SFEU. Devátý žalobní důvod vycházel z porušení článků 14 a 20 uvedeného nařízení, povinnosti řádné péče a článku 296 SFEU. Desátý žalobní důvod vycházel z porušení článku 14 uvedeného nařízení, povinnosti řádné péče a článku 296 SFEU.

82 Napadeným rozsudkem Tribunál zamítl žalobu v plném rozsahu.

83 V uvedeném rozsudku rovněž zamítl návrh na přijetí organizačních procesních opatření a důkazních opatření.

IV. Návrhová žádání účastníků řízení o kasačním opravném prostředku

84 Navrhovatelka navrhuje, aby Soudní dvůr:

– zrušil napadený rozsudek;

– vyhověl jejím návrhovým žádáním předloženým Tribunálu znějícím na zrušení sporného programu řešení krize a rozhodnutí 2017/1246 a prohlášení článků 15 a 22 nařízení o SRM za nepoužitelné v souladu s článkem 277 SFEU a

– uložil Komisi a SRB náhradu nákladů řízení v obou stupních.

85 Komise, SRB, Parlament, Rada, Španělské království, jakož i Banco Santander navrhují, aby Soudní dvůr kasační opravný prostředek zamítl a uložil navrhovatelce náhradu nákladů řízení.

86 Pro případ, že by Soudní dvůr vyhověl kasačnímu opravnému prostředku a v souladu s článkem 61 statutu Soudního dvora Evropské unie rozhodl, že sám rozhodne o žalobě na neplatnost, navrhuje společnost Banco Santander, aby v souladu s čl. 264 druhým pododstavcem SFEU omezil dosah svého rozsudku zachováním účinků prodeje Banco Popular společnosti Banco Santander. Rada v tomto případě Soudnímu dvoru navrhuje, aby konstatoval, že nic nezpochybňuje legalitu článků 15, 18, 20, 21, 22 a 24 nařízení o SRM.

V. Ke kasačnímu opravnému prostředku

87 Na podporu kasačního opravného prostředku navrhovatelka vznáší osm důvodů, které vycházejí z porušení:

– článku 18 nařízení o SRM, povinnosti řádné péče a článek 296 SFEU (první důvod kasačního opravného prostředku);

– článků 14 a 20 nařízení o SRM, povinnosti řádné péče a článku 296 SFEU (druhý důvod kasačního opravného prostředku);

– povinnosti řádné péče, článků 17 a 47 Listiny, jakož i článku 14 nařízení o SRM (třetí důvod kasačního opravného prostředku);

– práva na obhajobu zakotveného v článku 47 Listiny a článku 296 SFEU (čtvrtý důvod kasačního opravného prostředku);

– článku 296 SFEU a práva na obhajobu zakotveného v článku 47 Listiny, pokud jde o důvěrnost sporného programu řešení krize a ocenění 2 (pátý důvod kasačního opravného prostředku);

– článku 47 Listiny a článku 6 Evropské úmluvy o lidských právech, podepsané v Římě dne 4. listopadu 1950 (dále jen „EÚLP“) tím, že Tribunál zamítl žádost žalobkyně o poskytnutí dokumentů (šestý důvod kasačního opravného prostředku);

– článků 17 a 52 Listiny tím, že Tribunál zamítl žalobní důvod vycházející z protiprávnosti článků 15 a 22 nařízení o SRM (sedmý důvod kasačního opravného prostředku), jakož i

– článků 17 a 52 Listiny a čl. 5 odst. 4 SEU (osmý důvod kasačního opravného prostředku).

A. Úvodní poznámky

88 Úvodem je třeba uvést, že žalobou, která je základem projednávaného kasačního opravného prostředku, se žalobkyně domáhala zrušení jak sporného programu řešení krize, tak rozhodnutí 2017/1246.

89 Ačkoli Soudní dvůr již v rozsudku ze dne 18. června 2024, Komise v. SRB (C-551/22 P, EU:C:2024:520, body 102 a 103), rozhodl, že sporný program řešení krize není napadnutelným aktem ve smyslu čl. 263 čtvrtého pododstavce SFEU, takže žaloba je v rozsahu, v němž se týká tohoto programu, nepřípustná, rozhodnutí Komise 2017/1246 o schválení aktu má vlastnosti aktu, který může být předmětem žaloby na neplatnost podle čl. 263 čtvrtého pododstavce SFEU.

90 Soudní dvůr nicméně uvedl, že v rámci žaloby na neplatnost směřující proti takovému rozhodnutí Komise, jako je rozhodnutí 2017/1246, se dotyčné fyzické nebo právnické osoby mohou dovolávat protiprávnosti programu řešení krize, který tento orgán schválil, čímž mu přiznal závazné právní účinky, což jim může zaručit dostatečnou soudní ochranu. Dále se má za to, že se Komise takovým schválením ztotožňuje se skutečnostmi a odůvodněním obsaženými v tomto programu, takže za něj musí případně nést odpovědnost před unijním soudem (rozsudek ze dne 18. června 2024, Komise v. SRB, C-551/22 P, EU:C:2024:520, bod 96 a citovaná judikatura).

91 V tomto rámci je tedy třeba přezkoumat důvody kasačního opravného prostředku zpochybňující legalitu sporného programu řešení krize.

B. K prvnímu a čtvrtému až šestému důvodu kasačního opravného prostředku, které vychází z porušení článku 296 SFEU, článku 18 nařízení o SRM, povinnosti řádné péče SRB, článku 47 Listiny, článku 6 EÚLP a zásady kontradiktornosti řízení

92 V rámci prvního a čtvrtého až šestého důvodu kasačního opravného prostředku, které je třeba zkoumat na prvním místě, navrhovatelka v podstatě tvrdí, že přístup k úplnému znění zejména sporného programu řešení krize a ocenění 1 a 2 byl nezbytný pro výkon jejího práva na účinnou právní ochranu (pátý důvod kasačního opravného prostředku), že odůvodnění sporného programu řešení krize bylo nedostatečné a rozporné z důvodu informací zakrytých v tomto programu, jakož i v oceněních 1 a 2 (první a čtvrtý důvod kasačního opravného prostředku), a že tedy Tribunál měl organizačním procesním opatřením nařídit předložení všech těchto dokumentů, jakož i doplňujících dokumentů (šestý důvod kasačního opravného prostředku).

1. K pátému důvodu kasačního opravného prostředku

93 V rámci pátého důvodu kasačního opravného prostředku navrhovatelka tvrdí, že se Tribunál dopustil nesprávného právního posouzení při použití článku 296 SFEU a článku 47 Listiny, když v bodech 354 až 402 napadeného rozsudku rozhodl, že důvěrné informace obsažené ve sporném programu řešení krize a v ocenění 2 nejsou nezbytné k výkonu jejího práva na účinnou právní ochranu. Tento důvod kasačního opravného prostředku obsahuje čtyři části.

a) Argumentace účastníků řízení

94 V rámci první části pátého důvodu kasačního opravného prostředku navrhovatelka tvrdí, že na rozdíl od toho, co Tribunál rozhodl v bodech 356 až 359 napadeného rozsudku, má na základě článku 296 SFEU a článku 47 Listiny právo obdržet úplné znění sporného programu řešení krize, ačkoli není jeho adresátem.

95 V tomto ohledu tvrdí, že podle čl. 88 odst. 1 nařízení o SRM měla obdržet úplné znění sporného programu řešení krize za účelem podání žaloby. Dále připomíná, že právo seznámit se s odůvodněním aktu se vztahuje nejen na adresáty dotčeného rozhodnutí, ale také na třetí osoby, kterých se toto rozhodnutí týká. Za uvedených podmínek, ačkoli uvedeným osobám – v případě nezveřejnění nebo neoznámení takového rozhodnutí – přísluší požádat o přístup k úplnému znění, lhůta pro podání žaloby může začít běžet až od okamžiku, kdy se přesně seznámily s obsahem a odůvodněním dotčeného aktu tak, aby mohly účinně uplatnit své právo podat žalobu. V průběhu roku 2017 přitom navrhovatelka konkrétně požádala o přístup k úplnému znění sporného programu řešení krize.

96 Ve druhé části pátého důvodu kasačního opravného prostředku navrhovatelka tvrdí, že Tribunál porušil článek 296 SFEU a článek 47 Listiny tím, že v bodech 381 a 388 napadeného rozsudku rozhodl, že zveřejnění redigovaného znění sporného programu řešení krize je v souladu s článkem 88 nařízení o SRM.

97 Původně zveřejněné znění sporného programu řešení krize totiž navrhovatelce zabránilo zejména v tom, aby se seznámila s účely řešení krize a získala přístup k ocenění 1. Stejně tak současné znění sporného programu řešení krize navrhovatelce neumožňuje ani seznámit se se všemi jeho účely, ani porozumět dosahu krize likvidity společnosti Banco Popular, ani s důvody, proč nemohlo být provedeno nouzové poskytnutí likvidity, ani s důvody pro zvolení hodnoty minus 8,2 miliardy eur pro účely odpisu.

98 Podle navrhovatelky je opodstatněnost této kritiky potvrzena okolností, že Tribunál dne 16. února 2018 nařídil SRB, aby předložil úplnější znění uvedených dokumentů, a skutečností, že podle jejího názoru se napadený rozsudek zakládá především na informacích, které byly zpřístupněny v roce 2018. Na rozdíl od toho, co Tribunál rozhodl v bodech 389 až 393 napadeného rozsudku, rozhodnutí odvolacího výboru SRB ze dne 28. listopadu 2017 a 19. června 2018, kterými byl později poskytnut přístup k uvedeným dokumentům, se nijak nezakládala na době, která uplynula od přijetí sporného programu řešení krize.

99 Třetí částí pátého důvodu kasačního opravného prostředku navrhovatelka tvrdí, že Tribunál porušil článek 296 SFEU a článek 47 Listiny, když v bodech 394 a 395 napadeného rozsudku rozhodl, že právo na obhajobu nebylo porušeno, neboť navrhovatelka mohla podat žalobu a předložit vyjádření k novým verzím sporného programu řešení krize. Podle žalobkyně však pouhá možnost podat žalobu neznamená, že právo na obhajobu mohlo být vykonáno účinným způsobem. Má za to, že k tomu účelu musí mít osoby dotčené rozhodnutím právo požádat o jeho úplné znění za účelem podání žaloby na neplatnost. Pokud totiž nejsou k dispozici všechny informace, nelze formulovat a plně rozvinout správné žalobní důvody. Mimoto po podání žaloby před Tribunálem by bylo velmi obtížné formulovat nové žalobní důvody, což potvrzuje skutečnost, že v projednávané věci nebyly oba nové žalobní důvody vznesené v replice v řízení v prvním stupni zohledněny, nebo byly Tribunálem prohlášeny za nepřípustné v bodech 701 až 704 a 710 až 713 napadeného rozsudku.

100 Dále Tribunál v bodech 396 a 397 uvedeného rozsudku nesprávně rozhodl, že chybějící odůvodnění může být zhojeno *a posteriori*, neboť důvěrné informace byly od počátku uvedeny ve sporném programu řešení krize, v ocenění 1 a v ocenění 2, ačkoli nebyly sděleny navrhovatelce.

101 Ve čtvrté části pátého důvodu kasačního opravného prostředku navrhovatelka tvrdí, že Tribunál porušil článek 296 SFEU a článek 47 Listiny tím, že usnesením ze dne 9. června 2021 uvedeným v bodě 723 napadeného rozsudku rozhodl, že úplné znění sporného programu řešení krize, ocenění 2 a posouzení selhání nebo pravděpodobného selhání Banco Popular není pro řešení žaloby relevantní. V tomto ohledu tvrdí, že cílem požadovaného přístupu k těmto dokumentům je mít možnost vznést nové argumenty, či dokonce nové žalobní důvody.

102 Úplná znění uvedených dokumentů jsou navíc do značné míry známa nejen SBR a Komisi, ale i Tribunálu, a z tohoto důvodu mají nutně určitý dopad na jejich vnímání předložených argumentů. Tribunál tak v bodě 278 napadeného rozsudku vycházel z přílohy dopisu ze dne 6. června 2017 zaslaného ECB společností Banco Popular, ačkoli tento dokument nebyl navrhovatelce předán. Za těchto okolností neposkytnutí uvedených dokumentů bylo v rozporu se zásadou kontradiktornosti řízení.

103 Komise a Banco Santander tvrdí, že pátý důvod kasačního opravného prostředku je nepřípustný, jelikož se navrhovatelka omezuje na opakování nebo doslovné převzetí žalobních důvodů a argumentů, které již byly uplatněny před Tribunálem. SRB tvrdí, že třetí část uvedeného

důvodu kasačního opravného prostředku je nepřípustná v rozsahu, v němž argumentace vznesená na podporu této části, tedy nezbytnost disponovat všemi informacemi za účelem možnosti podat žalobu, byla poprvé předložena v rámci kasačního opravného prostředku.

104 Ohledně věci samé Komise, SRB, Španělské království a Banco Santander tvrdí, že pátý důvod kasačního opravného prostředku není opodstatněný.

b) Závěry Soudního dvora

1) K přípustnosti

105 Pokud jde nejprve o námitku nepřípustnosti vznesenou Komisí a společností Banco Santander, je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury z čl. 256 odst. 1 druhého pododstavce SFEU, čl. 58 prvního pododstavce statutu Soudního dvora Evropské unie a z čl. 168 odst. 1 písm. d) a čl. 169 odst. 2 jednacího řádu vyplývá, že kasační opravný prostředek musí přesným způsobem uvádět kritizované části rozsudku, jehož zrušení se navrhovatel domáhá, jakož i právní argumenty, kterými je tento návrh konkrétně podpořen, jinak je kasační opravný prostředek nebo předmětný důvod kasačního opravného prostředku nepřípustný. Kasační opravný prostředek nesplňuje požadavky na odůvodnění vyplývající z výše uvedených ustanovení, jestliže se omezuje, aniž obsahuje argumentaci směřující specificky k identifikaci nesprávného právního posouzení, jímž je stižen napadený rozsudek, na opakování nebo doslovné převzetí důvodů a argumentů, které byly uplatněny před Tribunálem, včetně těch, které se opíraly o skutečnosti, které Tribunál výslovně odmítl. Takový kasační opravný prostředek totiž ve skutečnosti představuje návrh směřující k dosažení prostého nového přezkumu žaloby podané Tribunálu, což je mimo pravomoc Soudního dvora (rozsudek ze dne 11. ledna 2024, Planistat Europe a Charlot v. Komise, C-363/22 P, EU:C:2024:20, body 40 a 41, jakož i citovaná judikatura).

106 Jestliže však navrhovatel zpochybňuje výklad nebo použití unijního práva Tribunálem, mohou být právní otázky přezkoumané v prvním stupni znovu projednány v rámci kasačního opravného prostředku. Kdyby totiž navrhovatel nemohl takto svůj kasační opravný prostředek opřít o důvody a argumenty již použité před Tribunálem, ztrácelo by řízení o kasačním opravném prostředku částečně svůj smysl (rozsudky ze dne 12. září 2006, Reynolds Tobacco a další v. Komise, C-131/03 P, EU:C:2006:541, bod 51, a ze dne 9. července 2020, Haswani v. Rada, C-241/19 P, EU:C:2020:545, bod 50 a citovaná judikatura).

107 V projednávané věci je přitom pátým důvodem kasačního opravného prostředku v podstatě zpochybňováno rozhodnutí Tribunálu ohledně několika právních otázek, které mu byly předloženy v prvním stupni, pokud jde zejména o povinnost orgánů uvést odůvodnění podle článku 296 SFEU a právo na účinnou soudní ochranu zaručené v článku 47 Listiny. Dále vzhledem k tomu, že uvedený důvod kasačního opravného prostředku obsahuje přesné údaje týkající se kritizovaných bodů napadeného rozsudku, jakož i argumenty, na nichž je založen, nelze jej prohlásit za nepřípustný v plném rozsahu.

108 Dále navrhovatelka ve druhé části pátého důvodu kasačního opravného prostředku kritizuje body 389 až 393 napadeného rozsudku z důvodu, že v rozhodnutích ze dne 28. listopadu 2017 a 19. června 2018 v odpovědi na její žádosti o přístup k dokumentům odvolací výbor SRB zohlednil čas, který uplynul od přijetí sporného programu řešení krize při posuzování důvěrnosti některých údajů, avšak neuvádí ani nedokládá, že Tribunál zkreslil důkazy, když měl v bodě 392 napadeného rozsudku za to, že jelikož tato rozhodnutí byla přijata více než šest měsíců a více než jeden rok po

přijetí sporného programu řešení krize, může podle něj uplynutí času od tohoto přijetí ovlivnit posouzení otázky, zda jsou splněny podmínky pro zachování důvěrnosti dotčených informací, ze strany odvolacího výboru SRB.

109 Podle ustálené judikatury z čl. 256 odst. 1 SFEU a čl. 58 prvního pododstavce statutu Soudního dvora Evropské unie vyplývá, že kasační opravný prostředek je omezen na právní otázky, a že jedině Tribunál je proto příslušný ke zjištění a posouzení relevantního skutkového stavu, jakož i důkazů. Posouzení skutkového stavu a důkazů nepředstavuje, s výhradou případu jejich zkreslení, právní otázku, která jako taková podléhá přezkumu Soudního dvora v rámci kasačního opravného prostředku (rozsudek ze dne 25. ledna 2022, Komise v. European Food a další, C-638/19 P, EU:C:2022:50, bod 71, jakož i citovaná judikatura).

110 Druhá část pátého důvodu kasačního opravného prostředku je tedy nepřípustná v rozsahu, v němž směřuje proti bodům 389 až 393 napadeného rozsudku.

111 Pokud jde o třetí část uvedeného důvodu kasačního opravného prostředku, SRB nesprávně namítá její nepřípustnost z důvodu, že navrhovatelka uplatnila poprvé v rámci kasačního opravného prostředku argument vycházející z nutnosti disponovat všemi informacemi za účelem možnosti vykonat právo podat žalobu. Z žaloby totiž vyplývá, že poté, co SRB odmítl tyto informace poskytnout, žalobkyně požádala Tribunál, aby nařídil mimo jiné předložení úplného znění sporného programu řešení krize a ocenění 1, aby mohla ověřit, zda byly v projednávané věci splněny zejména podmínky, kterým články 18 a 20 nařízení o SRM podřizují přijetí opatření k řešení krize.

2) K věci samé

112 V rámci čtyř částí pátého důvodu kasačního opravného prostředku navrhovatelka v podstatě tvrdí, že podle článku 296 SFEU a článku 47 Listiny jí mělo být přiznáno právo na přístup k úplným zněním sporného programu řešení krize a k přípravným oceněním, včetně důvěrných informací obsažených v těchto dokumentech. Aniž zpochybňuje dostatečnost odůvodnění sporného programu řešení krize jako takovou, kritizuje skutečnost, že některé důvody a informace obsažené v původním znění uvedeného programu byly původně skryty ve znění zveřejněném na internetu a po podání žaloby byly zpřístupněny pouze částečně.

113 V tomto ohledu je především třeba připomenout, že povinnost uvést odůvodnění je podstatnou formální náležitostí, která musí být odlišena od otázky opodstatněnosti odůvodnění, jež spadá pod legalitu sporného aktu po meritorní stránce (rozsudek ze dne 18. ledna 2024, Jenkinson v. Rada a další, C-46/22 P, EU:C:2024:50, bod 130 a citovaná judikatura).

114 Z ustálené judikatury vyplývá, že ačkoliv z odůvodnění vyžadovaného článkem 296 SFEU musí jasně a jednoznačně vyplývat úvahy orgánu, jenž akt vydal, aby se dotčená osoba mohla seznámit s důvody, které vedly k přijetí opatření, a aby příslušný soud mohl vykonat přezkum, takové odůvodnění musí být přizpůsobeno povaze daného aktu a kontextu, ve kterém byl přijat. V tomto ohledu není požadováno, aby odůvodnění upřesňovalo všechny relevantní skutkové a právní okolnosti, jelikož dostatečnost odůvodnění musí být posuzována s ohledem nejen na jeho znění, ale také s ohledem na jeho kontext, jakož i s ohledem na všechna právní pravidla upravující dotčenou oblast, a zejména v závislosti na zájmu, jejž mohou mít osoby, kterým je akt určen, na poskytnutí vysvětlení (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 8. května 2019, Landeskreditbank Baden-Württemberg v. ECB, C-450/17 P, EU:C:2019:372, body 85 a 87; jakož i ze dne 29. září 2022, ABLV Bank v. SRB, C-202/21 P, EU:C:2022:734, bod 193 a citovaná judikatura).

115 Soudní dvůr již konstatoval, že stupeň podrobnosti odůvodnění rozhodnutí musí být přiměřený materiálním možnostem a technickým podmínkám nebo lhůtě, ve kterých musí být rozhodnutí vydáno. Unijní orgány tedy nejsou při vypracovávání aktu v žádném případě povinny vyjádřit se ke skutečnostem, které mají jasně druhořadý význam, nebo předpokládat možné námitky (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 10. července 2008, Bertelsmann a Sony Corporation of America v. Impala, C-413/06 P, EU:C:2008:392, bod 167 a citovaná judikatura, jakož i ze dne 6. listopadu 2012, Éditions Odile Jacob v. Komise, C-551/10 P, EU:C:2012:681, bod 48).

116 Pokud jde o článek 47 Listiny, účinnost soudního přezkumu zaručeného uvedeným článkem podle ustálené judikatury Soudního dvora předpokládá, že dotyčný bude mít možnost seznámit se s důvody přijatého rozhodnutí, které se ho týká, buď přečtením samotného rozhodnutí, nebo na základě sdělení těchto důvodů na jeho žádost – aniž je dotčena pravomoc příslušného soudu požadovat jejich sdělení od dotčeného orgánu – aby mu bylo umožněno hájit jeho práva za co nejpříznivějších podmínek a rozhodnout se s plnou znalostí věci, zda je účelné obrátit se na příslušný soud, jakož i k tomu, aby byl tento soud plně schopen provést přezkum legality dotčeného rozhodnutí (rozsudky ze dne 4. června 2013, ZZ, C-300/11, EU:C:2013:363, bod 53 a citovaná judikatura, jakož i ze dne 24. listopadu 2020, Minister van Buitenlandse Zaken, C-225/19 a C-226/19, EU:C:2020:951, bod 43).

117 Pokud jde konkrétně o sdělení důvodů jiným osobám než adresátovi aktu, je třeba připomenout, že Soudní dvůr již rozhodl, že orgány, instituce a jiné subjekty Unie jsou podle zásady ochrany obchodního tajemství, která představuje obecnou zásadu unijního práva, konkretizovanou zejména v článku 339 SFEU, v zásadě povinny neodhalit konkurentům soukromého subjektu důvěrné informace, které tento subjekt poskytl (rozsudek ze dne 15. července 2021, Komise v. Landesbank Baden-Württemberg a SRB, C-584/20 P a C-621/20 P, EU:C:2021:601, bod 109 a citovaná judikatura).

118 Soudní dvůr – aby zajistil dodržování těchto povinností – v několika oblastech unijního práva rozhodl, že odůvodnění aktu nepříznivě zasahujícího do právního postavení jednotlivce, které spočívá na posouzení relativního postavení soukromých subjektů, může být do určité míry omezené, aby tak byly chráněny informace, které se týkají těchto subjektů a na které se vztahuje obchodní tajemství. Povinnost zachovávat obchodní tajemství však nemůže zbavit povinnost uvést odůvodnění její podstaty. I když takový akt může být s ohledem na povinnost zachovávat obchodní tajemství dostatečně odůvodněn, aniž obsahuje zejména veškeré číselné údaje, o které se úvahy opírají, musí z odůvodnění přesto jasně a jednoznačně vyplývat tyto úvahy i použitá metodika (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 1. července 2008, Chronopost a La Poste v. UFEX a další, C-341/06 P a C-342/06 P, EU:C:2008:375, body 108 až 111; ze dne 21. prosince 2016, Club Hotel Loutraki a další v. Komise, C-131/15 P, EU:C:2016:989, bod 48, jakož i ze dne 15. července 2021, Komise v. Landesbank Baden-Württemberg a SRB, C-584/20 P a C-621/20 P, EU:C:2021:601, body 110, 111 a 120).

119 V rámci režimu zavedeného nařízením o SRM je dodržování požadavků profesního tajemství stanovených v článku 339 SFEU upřesněno zejména v čl. 88 odst. 1 druhém pododstavci uvedeného nařízení, který SRB zakazuje informace, na které se tyto požadavky vztahují, poskytnout jakémukoliv veřejnému či soukromému subjektu s výjimkou případů, kdy je jejich poskytnutí nutné pro účely soudního řízení. Kromě toho čl. 90 odst. 4 uvedeného nařízení stanoví, že osoby, kterých se rozhodnutí SRB týká, mají právo nahlížet do spisu SRB s výhradou oprávněného zájmu jiných osob na ochraně svých obchodních tajemství, a výslovně upřesňuje, že právo nahlížet do spisu se nevztahuje na důvěrné informace nebo interní přípravné dokumenty SRB.

120 Pokud jde o první až třetí část tohoto důvodu kasačního opravného prostředku, které je třeba zkoumat společně, z výše uvedených úvah vyplývá, že Tribunál v bodě 357 napadeného rozsudku právem rozhodl, že vzhledem k tomu, že příjemcem sporného programu řešení krize nebyla žalobkyně, nýbrž FROB, nemá právo, aby jí za všech okolností byl celý program řešení krize sdělen.

121 Tribunál v bodě 381 napadeného rozsudku konstatoval, že žalobkyně v žalobě nevznesla žádný konkrétní argument, který by mohl prokázat, že prohlášení o důvěrnosti informací zakrytých ve sporném programu řešení krize je v rozporu se zásadou transparentnosti. Za těchto podmínek se Tribunál nedopustil nesprávného právního posouzení, když měl v bodě 388 uvedeného rozsudku za to, že judikaturu připomenutou v bodech 117 a 118 tohoto rozsudku se obdobně vztahuje na důvěrné informace v držení SRB, ve smyslu čl. 88 odst. 1 druhého pododstavce nařízení o SRM. V souladu s touto judikaturou třetí osoba, které se takový program týká, nemá vždy nárok na přístup k jeho úplnému znění.

122 Na rozdíl od toho, co tvrdí navrhovatelka v rámci první části pátého důvodu kasačního opravného prostředku, okolnost, že zákaz zveřejnění informací, na které se vztahují požadavky profesního tajemství, se podle čl. 88 odst. 1 druhého pododstavce nařízení o SRM použije, „s výjimkou případů, kdy je jejich poskytnutí nutné pro účely soudního řízení“, tomuto výkladu nebrání.

123 Tato výhrada, která váží požadavky vyplývající z článku 339 SFEU na straně jedné a z článku 296 SFEU, jakož i článku 47 Listiny na straně druhé, musí být totiž vykládána ve světle judikatury připomenuté v bodech 117 a 118 tohoto rozsudku. Je tedy třeba mít za to, že čl. 88 odst. 1 druhý pododstavec nařízení o SRM vyžaduje od SRB, aby součástí odůvodnění sporného programu řešení krize bylo jasné a jednoznačné uvedení úvah sledovaných tímto orgánem, jakož i použitá metodika, avšak tato povinnost neukládala odhalení informací krytých obchodním tajemstvím, a zejména všech číselných údajů uvedených v daném programu, což potvrzuje bod 116 odůvodnění uvedeného nařízení.

124 Z uvedeného bodu odůvodnění totiž vyplývá, že „informace o obsahu a podrobnostech plánů řešení krize a výsledku posouzení těchto plánů mohou mít dalekosáhlé důsledky, zejména pro dotčené podniky“, takže „[j]e proto nezbytné zajistit vhodné mechanismy pro zachování důvěrnosti takových informací“.

125 Je cílem důvěrnosti vyžadované čl. 88 odst. 1 druhým pododstavcem nařízení o SRM, s ohledem na bod 116 jeho odůvodnění, nejen chránit konkrétní zájmy přímo dotčených podniků, ale rovněž zajistit, aby SRB mohl účinně plnit úkoly, které mu uvedené nařízení svěřuje. Za tímto účelem čl. 34 odst. 1 a 2 nařízení o SRM přiznává SRB mimo jiné pravomoc požadovat od úvěrových institucí veškeré informace nezbytné pro plnění jeho úkolů, aniž se požadavky spojené zachováním profesního tajemství zprošťují tyto instituce povinnosti uvedené informace poskytnout. Kdyby neexistovala důvěra, že poskytnuté důvěrné informace zůstanou v zásadě nadále důvěrné, mohlo by to ohrozit hladké předávání informací, které jsou nezbytné pro plnění uvedených úkolů (obdobně, pokud jde o směrnici 2004/39/ES o trzích finančních nástrojů, viz rozsudek ze dne 19. června 2018, Baumeister, C-15/16, EU:C:2018:464, body 31 až 33).

126 V rámci druhé části pátého důvodu kasačního opravného prostředku navrhovatelka tvrdí, že Tribunál v bodech 381 a 388 napadeného rozsudku rozhodl, že zveřejnění redigovaného znění sporného programu řešení krize splňuje požadavky vyplývající z čl. 88 odst. 1 druhého pododstavce uvedeného nařízení. Tato argumentace však vychází ze zjevně nesprávného výkladu uvedených bodů, které se týkají důvěrnosti uvedeného programu řešení krize, aniž se zabývají

dostatečností odůvodnění zpřístupněného v jeho nedůvěrném znění. Argumentace navrhovatelky naráží rovněž na úvahu uvedenou v bodě 400 uvedeného rozsudku, podle níž Tribunál v podstatě uvedl, že se argumenty vycházejícími z údajné nedostatečnosti odůvodnění sporného programu řešení krize zabýval nikoliv v bodech 354 až 399 napadeného rozsudku, ale v jiné jeho části, a sice v jeho bodech 330 až 353 napadeného rozsudku.

127 Pokud jde v tomto kontextu o body 394 a 395 napadeného rozsudku, i když Tribunál v nich uvedl, že postupné zveřejnění nedůvěrného znění programu řešení krize, jakož i méně redigovaných znění uvedeného programu a ocenění 1 a 2, umožnilo žalobkyni podat žalobu a předložit argumenty k těmto zněním, zamýšlel odpovědět na argumentaci žalobkyně vycházející z údajné nemožnosti hájit její práva, jelikož neměla přístup k úplným zněním těchto dokumentů. Naproti tomu Tribunál v těchto bodech nijak nerozhodl, že pouhá skutečnost, že podala žalobu, postačuje k prokázání toho, že její právo na účinný procesní prostředek bylo dodrženo.

128 Vzhledem k tomu, že – jak již bylo uvedeno v bodě 126 tohoto rozsudku – se přezkum Tribunálu obsažený v bodech 354 až 399 napadeného rozsudku netýkal údajné nedostatečnosti odůvodnění sporného programu řešení krize, je argumentace navrhovatelky uplatňující takový nedostatek, shrnutá v bodech 97 a 98 tohoto rozsudku, neúčinná.

129 Kritika formulovaná vůči bodům 396 a 397 napadeného rozsudku rovněž vychází ze zjevně nesprávného výkladu uvedených bodů. Tribunál totiž konstatoval, aniž připustil, že nesrovnalost aktu způsobenou nedostatečným odůvodněním lze následně zhojit, že SRB nijak nedoplnil odůvodnění sporného programu řešení krize a ocenění 1 a 2 informacemi, které v těchto dokumentech nebyly od počátku obsaženy. Naopak podle zjištění Tribunálu, která navrhovatelka nezpochybnila, SRB na svých internetových stránkách postupně uveřejnil informace, které již byly v uvedených dokumentech původně uvedeny, přičemž byly považovány za důvěrné.

130 První až třetí část pátého důvodu kasačního opravného prostředku jsou tudíž v rozsahu, v němž jsou přípustné, neopodstatněné.

131 Ve čtvrté části tohoto důvodu kasačního opravného prostředku navrhovatelka tvrdí, že návrhem, aby Tribunál nařídil předložení úplného znění sporného programu řešení krize, ocenění 2 a posouzení ECB týkajícího se selhání nebo pravděpodobného selhání Banco Popular, se snažila vznést nové argumenty, či dokonce nové žalobní důvody. Za těchto podmínek má za to, že Tribunál porušil článek 296 SFEU a článek 47 Listiny, když v usnesení ze dne 9. června 2021 uvedeném v bodě 723 napadeného rozsudku rozhodl, že úplné znění těchto dokumentů není pro řešení žaloby relevantní.

132 V tomto ohledu je třeba uvést, že vzhledem k tomu, že ochrana důvěrných informací může podle čl. 88 odst. 1 druhého pododstavce nařízení o SRM, vykládaného ve světle judikatury připomenuté v bodech 117 a 118 tohoto rozsudku, odůvodnit skrytí některých číselných údajů v odůvodnění sporného programu řešení krize, tato ochrana rovněž odůvodňuje to, že navrhovatelka nemůže tyto skutečnosti zpochybnit. Okolnost, že v takové situaci nemohou být některé číselné údaje jako takové zpochybněny, je totiž přímým důsledkem nezbytného sladění požadavků vyplývajících z článku 339 SFEU na jedné straně a z článku 296 SFEU, jakož i článku 47 Listiny na druhé straně, což podle této judikatury odůvodňuje nezpřístupnění informací, na které se vztahuje obchodní tajemství.

133 Je třeba upřesnit, že tyto číselné údaje nejsou nicméně jakkoliv vyňaty z možnosti podat žalobu, v rozsahu, v němž podle téže judikatury musí z odůvodnění aktu nepříznivě zasahujícího do právního postavení jednotlivce, který tyto číselné údaje obsahuje, jasně a jednoznačně vyplývat úvahy a použitá metodika. V případě nedostatku takového odůvodnění má dotčený jednotlivec právo podat žalobu k unijnímu soudu.

134 Za těchto podmínek se Tribunál nedopustil nesprávného právního posouzení, když v usnesení ze dne 9. června 2021 uvedeném v bodě 723 napadeného rozsudku rozhodl, že úplné znění těchto dokumentů není pro řešení žaloby relevantní.

135 Navrhovatelka sice tvrdí, že nezpřístupněné informace ovlivnily rozhodnutí Tribunálu, avšak stačí uvést, že svoji argumentaci ničím nepodložila a v rozsahu, v němž se týká bodu 278 napadeného rozsudku, se opírá o zjevně nesprávný výklad uvedeného rozsudku. Ze samotného znění uvedeného bodu totiž vyplývá, že Tribunál nevycházel z přílohy dopisu společnosti Banco Popular ECB ze dne 6. června 2017, ale pouze převzal informace týkající se této přílohy, které byly v tomto dopise obsaženy. Navrhovatelka přitom nezpochybňuje skutečnost, že jí byl tento dopis oznámen.

136 Pátý důvod kasačního opravného prostředku je tudíž třeba zamítnout jako zčásti nepřípustný a zčásti neopodstatněný.

2. K prvnímu důvodu kasačního opravného prostředku

137 V rámci prvního důvodu kasačního opravného prostředku navrhovatelka tvrdí, že Tribunál v bodech 275 až 327 napadeného rozsudku nesprávně rozhodl, že SRB dodržel povinnost řádné péče, jakož i článek 296 SFEU, pokud jde o posouzení podmínek řešení krize stanovených v čl. 18 odst. 1 prvním pododstavci písm. a) a b) nařízení o SRM. Tento důvod kasačního opravného prostředku je rozdělen na dvě části.

a) Argumentace účastníků řízení

138 V rámci první části prvního důvodu kasačního opravného prostředku navrhovatelka tvrdí, že na rozdíl od toho, co Tribunál rozhodl v bodech 292 až 302 napadeného rozsudku, SRB porušil čl. 18 odst. 1 první pododstavec písm. a) a b) nařízení o SRM, povinnost řádné péče a povinnost uvést odůvodnění podle článku 296 SFEU, tím, že důkladně a nestranně neshromáždil všechny skutečnosti týkající se krize likvidity ve společnosti Banco Popular a neupřesnil důvody, proč měl za to, že tato krize není jednorázová.

139 Podle navrhovatelky není nedodržení požadavku krytí likvidity důvodem pro řešení krize, ale má za následek, že ECB musí poskytnout lhůtu Banco Popular k obnovení situace a může jí případně uložit sankce, což neučinila. Má za to, že SRB vycházel z jediného kritéria týkajícího se možnosti uskutečnit dne 7. června 2017 nouzové poskytnutí likvidity, což podle navrhovatelky prokazuje, že krize byla jednorázová. Nicméně z pokynů EBA ze dne 6. srpna 2015, které se týkají výkladu různých situací, za nichž se instituce považuje za instituci, jež je v selhání nebo jejíž selhání je pravděpodobné podle čl. 32 odst. 6 směrnice 2014/59 (EBA/GL/2015/07), které byly uvedeny v bodě 294 napadeného rozsudku, může krize likvidity vést k selhání nebo pravděpodobnému selhání, pouze pokud tato krize není dočasná. S odkazem na situaci jiné banky navrhovatelka tvrdí, že krize likvidity musí trvat déle než pět měsíců, aby již mohla být považována za jednorázovou.

140 Ve druhé části prvního důvodu kasačního opravného prostředku navrhovatelka tvrdí, že napadený rozsudek je stižen nesprávným právním posouzením při uplatnění povinnosti řádné péče příslušející SRB a článku 296 SFEU, jelikož Tribunál v bodě 303 uvedeného rozsudku uvedl, že okolnosti a důvody, které vedly ECB k závěru o selhání společnosti Banco Popular, nejsou relevantní. S ohledem na široký prostor pro uvážení, který má SRB k dispozici v rámci čl. 18 odst. 1 prvního pododstavce písm. b) a odst. 4 prvního pododstavce písm. c) nařízení o SRM, je uvedený orgán povinen důkladně a nestranně posoudit všechny relevantní informace a své rozhodnutí odůvodnit ve světle těchto informací. SRB se tedy nemůže spokojit s odkazem na posouzení ECB týkající se selhání nebo pravděpodobného selhání Banco Popular.

141 Tribunál měl na rozdíl od toho, co rozhodl v bodě 315 napadeného rozsudku, konkrétně zjistit důvody, proč nelze nouzové poskytnutí likvidity ve prospěch Banco Popular uskutečnit a zda by nebylo možné, aby získala další nouzové poskytnutí likvidity. Za tímto účelem měl SRB shromáždit údaje o částce povoleného nouzového poskytnutí likvidity, částce, která byla použita, částce, která byla k dispozici, a dodatečné částce nouzového poskytnutí likvidity, kterou bylo možno požadovat. V tomto ohledu úvaha Tribunálu, že poskytnutí nouzové likvidity nespadá do pravomoci uvedeného orgánu, potvrzuje, že nedodržel svou povinnost řádné péče.

142 Komise tvrdí, že první důvod kasačního opravného prostředku je nepřípustný, jelikož navrhovatelka se omezila na opakování nebo doslovné převzetí důvodů a argumentů, které byly uplatněny v řízení v prvním stupni, aniž vysvětluje, v čem se Tribunál dopustil nesprávného právního posouzení. Podle SRB navrhovatelka poprvé ve fázi kasačního opravného prostředku uvádí, že nedodržení ukazatele krytí likvidity není důvodem řešení krize, že ECB nesankcionovala společnost Banco Popular za nedodržení požadavku krytí likvidity a že žádost o další nouzové poskytnutí likvidity prokazuje dočasnou povahu krize likvidity.

143 V každém případě Komise, SRB, Španělské království a Banco Santander mají za to, že čtvrtý důvod kasačního opravného prostředku není opodstatněný.

b) Závěry Soudního dvora

1) K přípustnosti

144 V rámci prvního důvodu kasačního opravného prostředku se navrhovatelka v podstatě snaží zpochybnit opodstatněnost důvodů, na jejichž základě Tribunál zamítl její osmý žalobní důvod vycházející z toho, že SRB porušil čl. 18 odst. 1 první pododstavec písm. a) a b) nařízení o SRM, povinnost řádné péče a povinnost uvést odůvodnění podle článku 296 SFEU. Vzhledem k tomu, že uvedený důvod kasačního opravného prostředku obsahuje přesné údaje týkající se kritizovaných bodů napadeného rozsudku, jakož i argumenty, na nichž je založen, nelze jej podle judikatury připomenuté v bodě 106 tohoto rozsudku prohlásit za nepřípustný v plném rozsahu.

145 Pokud jde konkrétně o argumenty, které v rámci první části prvního důvodu kasačního opravného prostředku vycházejí z toho, že ECB neuložila společnosti Banco Popular sankci za nedodržení požadavku krytí likvidity, jakož i ze žádosti o poskytnutí dodatečné nouzové likvidity, tyto argumenty zpochybňují konkrétní důvody napadeného rozsudku. Za těchto podmínek SRB nesprávně tvrdí, že se jedná o nové argumenty, které jsou v rámci kasačního opravného prostředku nepřípustné.

146 Navrhovatelka totiž může vznést kasační opravný prostředek tak, že uvede důvody vyplývající ze samotného napadeného rozsudku směřující ke zpochybnění jeho právní opodstatněnosti (rozsudek ze dne 25. ledna 2022, Komise v. European Food a další, C-638/19 P, EU:C:2022:50, bod 77, jakož i citovaná judikatura).

2) K věci samé

147 Úvodem je třeba uvést, že i když se navrhovatelka v rámci prvního důvodu kasačního opravného prostředku dovolává porušení čl. 18 odst. 1 prvního pododstavce písm. a) a b) nařízení o SRM, povinnosti řádné péče a povinnosti uvést odůvodnění podle článku 296 SFEU, nekritizuje výklad provedený Tribunálem ve vztahu k čl. 18 odst. 1 prvnímu pododstavci písm. a) a b) nařízení o SRM, ale omezuje se v podstatě na zpochybnění opodstatněnosti rozhodnutí, podle kterého SRB splnil povinnost řádné péče a povinnost uvést odůvodnění, když měl za to, že podmínky řešení krize stanovené v čl. 18 odst. 1 prvním pododstavci písm. a) a b) nařízení o SRM byly v projednávané věci ověřeny.

i) K první části prvního důvodu kasačního opravného prostředku

148 Navrhovatelka tvrdí, že na rozdíl od toho, co Tribunál rozhodl v bodech 292 až 302 napadeného rozsudku, SRB porušil povinnost řádné péče a povinnost uvést odůvodnění, když nepřistoupil ke shromáždění všech skutečností týkajících se nedostatku likvidity ve společnosti Banco Popular a k upřesnění důvodů, proč nemá být tato krize považována za jednorázovou.

149 Je nutno konstatovat, že tato argumentace vychází ze zjevně nesprávného výkladu napadeného rozsudku, jakož i sporného programu řešení krize.

150 Zaprvé z bodů 276 až 302 napadeného rozsudku vyplývá, že podle zjištění Tribunálu vycházel SRB z mnoha skutečností, když dospěl k závěru, že z důvodu problémů s likviditou by společnost Banco Popular již nebyla schopna v blízké budoucnosti splácet splatné dluhy nebo jiné závazky, a tudíž se nacházela v situaci pravděpodobného selhání ve smyslu čl. 18 odst. 1 prvního pododstavce písm. a) a odst. 4 prvního pododstavce písm. c) nařízení o SRM.

151 Pokud jde tedy o vývoj stavu likvidity ve společnosti Banco Popular, Tribunál především v bodě 290 napadeného rozsudku uvedl, že s odkazem na posouzení, jež provedla ECB, SRB konstatoval v bodě 23 odůvodnění sporného programu řešení krize, že stav likvidity se ve společnosti Banco Popular od října 2016 výrazně zhoršil z důvodu odlivu vkladů ve všech segmentech klientely. Tribunál v tomtéž bodě dodal, že SRB z tohoto vývoje vyvodil, že společnost Banco Popular neměla tolik možností, aby mohla obnovit stav své likvidity s cílem zabezpečit, aby mohla plnit své splatné závazky. Tribunál v bodě 291 uvedeného rozsudku zohlednil skutečnost, že SRB v bodě 24 odůvodnění sporného programu řešení krize vyjmenoval jednotlivé veřejné události, které od února 2017 vedly k rychlému zhoršení likvidity společnosti Banco Popular a k nárůstu výběrů vkladů. Konečně v bodě 292 uvedeného rozsudku dodal, že SRB navíc uvedl, že od 12. května 2017 tato banka nesplňovala požadavek krytí likvidity a ke dni přijetí tohoto programu se jí stále nepodařilo tento požadavek dodržet.

152 Za těchto podmínek navrhovatelka nesprávně tvrdí, že skutečnost, že dne 7. června 2017 nebylo možné uskutečnit nouzové poskytnutí likvidity, byla jediným kritériem, které bylo zohledněno. Naopak odmítnutí takového poskytnutí likvidity bylo zmíněno v bodě 26 odůvodnění sporného

programu řešení krize, avšak SRB k němu přihlédl jen pro doplnění ve vztahu ke skutečnostem uvedeným v bodě 151 tohoto rozsudku, které jsou uvedeny v bodech 23 a 24 odůvodnění uvedeného programu řešení krize.

153 Z uvedených konstatování dále vyplývá, že na rozdíl od toho, co tvrdí navrhovatelka, SRB a Tribunál neměly v žádném případě za to, že nedodržení požadavku krytí likvidity jako takové představuje důvod řešení krize. Toto nedodržení bylo totiž spolu s dalšími okolnostmi zohledněno pro účely závěru, že se společnost Banco Popular z důvodu problémů s likviditou nacházela v situaci pravděpodobného selhání ve smyslu čl. 18 odst. 1 prvního pododstavce písm. a) a odst. 4 prvního pododstavce písm. c) nařízení o SRM, což potvrzují úvahy uvedené v bodech 294 až 299 napadeného rozsudku.

154 V posledně uvedených bodech Tribunál s přihlédnutím k jednotlivým skutečnostem uvedeným v bodě 151 tohoto rozsudku upřesnil, že SRB postupoval, jak stanoví čl. 5 odst. 2 nařízení o SRM, v souladu s obecnými pokyny EBA ze dne 6. srpna 2015, které se týkají výkladu různých situací, kdy je instituce považována za instituci v selhání nebo je její selhání pravděpodobné podle čl. 32 odst. 6 směrnice 2014/59. Podle uvedených těchto pokynů přitom schopnost dodržovat minimální požadavky na likviditu představuje jeden z prvků, který je třeba za tímto účelem zohlednit.

155 S ohledem na všechny skutečnosti uvedené v bodě 151 tohoto rozsudku navrhovatelka nesprávně vytýká SRB, že neupřesnil, z jakého důvodu je třeba mít za to, že tato krize likvidity nebyla jednorázová. Jak totiž Tribunál správně uvedl v bodě 302 napadeného rozsudku, z těchto skutečností vyplývá, že problémy s likviditou společnosti Banco Popular nemohly být považovány pouze za jednorázové. Tribunál v něm správně měl za to, že tento závěr je potvrzen skutečností, která byla ostatně zohledněna v bodě 36 odůvodnění sporného programu řešení krize, že sama tato banka informovala ECB dopisem ze dne 6. června 2017, že je v selhání z důvodu problémů s likviditou.

156 Je tedy třeba mít za to, že první část prvního důvodu kasačního opravného prostředku je neopodstatněná.

ii) Ke druhé části prvního důvodu kasačního opravného prostředku

157 Navrhovatelka tvrdí, že Tribunál v bodech 303 a 315 napadeného rozsudku neuznal povinnost SRB, která vyplývá z čl. 18 odst. 1 písm. b) nařízení o SRM, z jeho povinnosti řádné péče a z článku 296 SFEU, důkladně a nestranně posoudit všechny relevantní informace a odůvodnit své rozhodnutí ve světle těchto informací.

158 Pokud jde o bod 303 napadeného rozsudku, ačkoli navrhovatelka správně poznamenává, že Tribunál v něm uvedl, že okolnosti a důvody, jež vedly SRB ke konstatování selhání společnosti Banco Popular, nebyly relevantní, je třeba zdůraznit, že Tribunál uvedenými důvody odpověděl na argumentaci navrhovatelky, podle níž problémy s likviditou společnosti Banco Popular nemohly být přičítány této bance, ale byly důsledkem jiných událostí.

159 V odpovědi na tento argument Tribunál v podstatě zdůraznil, že důvody selhání Banco Popular nejsou relevantní pro posouzení legality sporného programu řešení krize z hlediska článku 18 nařízení o SRM. Za těchto podmínek nelze mít za to, že Tribunál měl v uvedeném bodě za to, že SRB se může spokojit s odkazem na posouzení ECB týkající se selhání nebo pravděpodobného selhání Banco Popular, aniž se v tomto ohledu pokusí získat informace. To platí tím spíše, že –

jak vyplývá z analýzy první části prvního důvodu kasačního opravného prostředku – Tribunál zejména v bodech 291 a 302 napadeného rozsudku uvedl, že posouzení SRB bylo založeno nejen na tomto posouzení ECB, ale rovněž na veřejně známých událostech, jakož i na dopisu společnosti Banco Popular ze dne 6. června 2017, kterým byla ECB informována, že uvedená společnost je v selhání z důvodu problémů s likviditou.

160 Pokud jde o bod 315 napadeného rozsudku, je pravda, že v něm Tribunál dospěl k závěru, že žalobkyně nemůže vytýkat SRB, že v programu řešení krize nepřezkoumal, zda měla společnost Banco Popular možnost obdržet další nouzové poskytnutí likvidity.

161 Tribunál však při vyvozování tohoto závěru v bodech 311 a 313 uvedl, zaprvé že podle zjištění uvedených v čl. 3 odst. 2 písm. d) sporného programu řešení krize nouzové poskytnutí likvidity bylo nedostatečné s ohledem na rychlost, s jakou se zhoršoval stav likvidity ve společnosti Banco Popular, zadruhé že další nouzové poskytnutí likvidity již nebylo možné, jelikož následujícího dne po zmíněném prvním nouzovém poskytnutí likvidity bylo konstatováno selhání této banky, a zatřetí že SRB nehraje žádnou úlohu při nouzovém poskytnutí likvidity, jež spadá do pravomoci národních centrálních bank.

162 Za těchto podmínek mohl mít Tribunál za to, aniž se dopustil nesprávného právního posouzení, že SRB právně dostačujícím způsobem přezkoumal možnost dalšího nouzového poskytnutí likvidity ve prospěch Banco Popular.

163 V každém případě nelze SRB vytýkat, že nezkoumal důvody, proč nelze uskutečnit nouzové poskytnutí likvidity ve prospěch Banco Popular. Ustanovení čl. 18 odst. 1 prvního pododstavce nařízení o SRM totiž podmiňuje přijetí programu řešení krize tím, že zaprvé dotyčný subjekt je v selhání nebo je jeho selhání pravděpodobné, zadruhé že s ohledem na časové možnosti a další relevantní okolnosti neexistuje přiměřená vyhlídka na to, že by selhání subjektu v přiměřené lhůtě zabránila jakákoli alternativní opatření soukromého sektoru, a zatřetí že opatření k řešení krize je nezbytné ve veřejném zájmu. Toto ustanovení naproti tomu nijak neodkazuje na příčiny selhání či neexistence alternativního opatření.

164 Zohlednění těchto příčin by bylo mimoto neslučitelné s cíli nařízení o SRM, kterými je, jak vyplývá zejména z bodu 58 jeho odůvodnění, udržení stability finančního systému, zajištění kontinuity základních finančních služeb a ochrana vkladatelů. Konkrétně okolnosti, které způsobily selhání dotyčné banky, totiž nemohou bránit SRB v přijetí opatření k řešení krize, když jsou splněny všechny podmínky stanovené v čl. 18 odst. 1 prvním pododstavci uvedeného nařízení, že dotčená banka je v selhání, že neexistuje alternativní řešení, a zejména že opatření k řešení krize odpovídá veřejnému zájmu.

165 S ohledem na předcházející úvahy je druhá část prvního důvodu kasačního opravného prostředku neopodstatněná. Tento důvod kasačního opravného prostředku tedy musí být zamítnut v plném rozsahu jako neopodstatněný.

3. Ke čtvrtému důvodu kasačního opravného prostředku

166 Čtvrtý důvod kasačního opravného prostředku vychází z porušení článku 47 Listiny, článku 296 SFEU a pravidel týkajících se důkazního břemene. Navrhovatelka tvrdí, že Tribunál v bodech 330 až 353 napadeného rozsudku nesprávně rozhodl, že odůvodnění sporného programu řešení krize není rozporné ani nedostatečné. Tento důvod kasačního opravného prostředku je rozdělen na dvě části.

a) Argumentace účastníků řízení

167 V rámci první části čtvrtého důvodu kasačního opravného prostředku navrhovatelka tvrdí, že na rozdíl od toho, co Tribunál rozhodl v bodech 341 až 344 napadeného rozsudku, je odůvodnění sporného programu řešení krize rozporuplné, neboť SRB na jedné straně připsal společnosti Banco Popular v rámci výkonu pravomoci k odpisu v článcích 6.3 a 6.4 téhož programu zápornou hodnotu minus 8,2 miliardy eur a na druhé straně v rámci ocenění 2, které je nedílnou součástí uvedeného programu, konstatoval, že banka je solventní.

168 Druhá část tohoto důvodu kasačního opravného prostředku vychází z toho, že Tribunál porušil článek 296 SFEU, když měl v bodech 345 až 353 napadeného rozsudku za to, že odůvodnění obsažené v bodech 23, 24 odůvodnění, jakož i bodu 26 písm. c) odůvodnění sporného programu řešení krize postačuje k pochopení závažnosti nedostatku likvidity ve společnosti Banco Popular. Navrhovatelka má však za to, že informace obsažené v těchto bodech odůvodnění jsou obecné a mohou se vztahovat na jakoukoli krizi likvidity. K pochopení této krize likvidity, které čelila společnost Banco Popular, by hospodářský znalec musel mít k dispozici dodatečné informace, a zejména číselné údaje odrážející přesně stav likvidity této banky ve dnech 6. a 7. června 2017. Z odůvodnění sporného programu řešení krize nevyplývá, z jakých důvodů Španělská banka nepřistoupila k dalšímu nouzovému poskytnutí likvidity.

169 SRB a Banco Santander tvrdí, že obě části čtvrtého důvodu kasačního opravného prostředku jsou nepřípustné z důvodu, že se navrhovatelka omezuje na opakování nebo doslovné převzetí důvodů a argumentů, které byly uplatněny před Tribunálem, aniž se v napadeném rozsudku dovolává nesprávného právního posouzení.

170 V každém případě Komise, SRB, Španělské království a Banco Santander tvrdí, že čtvrtý důvod kasačního opravného prostředku není opodstatněný.

b) Závěry Soudního dvora

171 Pokud jde o první část čtvrtého důvodu kasačního opravného prostředku, je třeba připomenout, že Tribunál v bodech 342 až 344 napadeného rozsudku již rozhodl, že pokud byla z účetního hlediska konstatována solventnost Banco Popular, není to v rozporu se záporným oceněním její hodnoty na minus 8,2 miliardy eur. Navrhovatelka se přitom v kasačním opravném prostředku omezuje na zopakování argumentu vycházejícího z rozporu v odůvodnění, aniž vysvětluje, proč měl Tribunál v bodech 342 až 344 uvedeného rozsudku nesprávně za to, že je třeba rozlišovat mezi účetní hodnotou a hospodářskou hodnotou Banco Popular.

172 Je tedy třeba mít za to, že první část čtvrtého důvodu kasačního opravného prostředku je v rozsahu, v němž se omezuje na opakování argumentů, které již byly předloženy Tribunálu, nepřípustná v souladu s judikaturou připomenutou v bodě 105 tohoto rozsudku.

173 Pokud jde o přípustnost druhé části čtvrtého důvodu kasačního opravného prostředku, je třeba konstatovat, že navrhovatelka – aniž se omezila na opakování argumentů předložených v prvním stupni – zpochybňuje posouzení odůvodnění obsaženého v bodech 23 a 24 odůvodnění, jakož i bodu 26 písm. c) odůvodnění sporného programu řešení krize, které provedl Tribunál, a to z důvodu, že na rozdíl od toho, co rozhodl Tribunál, číselné údaje obsažené ve sporném programu řešení krize, které zůstaly z důvodů zachování důvěrnosti skryté, jsou nezbytné pro analýzu a pochopení nedostatku likvidity ve společnosti Banco Popular.

174 Námitka nepřípustnosti vznesená SRB a Banco Santander tedy musí být zamítnuta v rozsahu, v němž se týká druhé části čtvrtého důvodu kasačního opravného prostředku.

175 Pokud jde o věc samou, z bodů 23 až 25 odůvodnění a z bodu 26 písm. c) odůvodnění sporného programu řešení krize především vyplývá, že likvidita společnosti Banco Popular se od října 2016 výrazně zhoršila z důvodu výběrů vkladů ve všech segmentech klientely a že tato banka neměla dostatečné možnosti k obnovení stavu likvidity, aby se ujistila, že může splácet své splatné závazky, že zhoršení stavu likvidity vedlo ratingové agentury k postupnému snižování ratingu této banky a že s ohledem na toto zhoršení ECB dospěla k závěru, že společnost Banco Popular je v selhání nebo je její selhání pravděpodobné. Je přitom třeba konstatovat, že z těchto údajů jasně a jednoznačně vyplývají úvahy sledované SRB, takže byly dodrženy požadavky, které musí splňovat odůvodnění aktu v případě důvěrných informací, s ohledem na čl. 88 odst. 1 druhý pododstavec nařízení o SRM, vykládaný ve světle judikatury připomenuté v bodech 117 a 118 tohoto rozsudku.

176 Tribunál tak neporušil článek 296 SFEU, když v bodech 345 až 353 napadeného rozsudku rozhodl, že informace uvedené v bodech 23 až 25 odůvodnění a bodu 26 písm. c) odůvodnění sporného programu řešení krize umožňují pochopit závažnost nedostatku likvidity ve společnosti Banco Popular z důvodu výběrů vkladů, které vedly ke konstatování ze strany ECB a SRB, že tato společnost je v selhání nebo je její selhání pravděpodobné, aniž je nutné přesně znát výši těchto výběrů.

177 Údajná nezbytnost znát tyto částky, jakož i další číselné údaje, kterých se dovolává navrhovatelka, se jeví o to méně nezbytnou, že v bodě 36 odůvodnění uvedeného programu řešení krize je upřesněno, že posouzení ECB týkající se selhání nebo pravděpodobného selhání bylo sdíleno správní radou Banco Popular, což navrhovatelka nezpochybňuje.

178 Z toho vyplývá, že druhá část čtvrtého důvodu kasačního opravného prostředku je neopodstatněná.

179 Čtvrtý důvod kasačního opravného prostředku je tudíž třeba zamítnout jako zčásti nepřípustný a zčásti neopodstatněný.

4. K šestému důvodu kasačního opravného prostředku

180 V rámci šestého důvodu kasačního opravného prostředku navrhovatelka tvrdí, že Tribunál porušil článek 47 Listiny a článek 6 EÚLP, jakož i zásadu kontradiktornosti řízení tím, že v bodech 721 až 728 napadeného rozsudku odmítl navrhovaná důkazní opatření z důvodu, že nejsou relevantní nebo že skutečnosti obsažené ve spise jsou dostatečné k tomu, aby Tribunál mohl rozhodnout. Tento důvod se dělí na tři části.

a) Argumentace účastníků řízení

181 V první části šestého důvodu kasačního opravného prostředku navrhovatelka tvrdí, že za účelem dodržení zásady kontradiktornosti řízení a zásady účinné soudní ochrany měl Tribunál nařídit předložení úplného znění sporného programu řešení krize, ocenění 1 a 2, posouzení ECB týkajícího se selhání nebo pravděpodobného selhání Banco Popular, jakož i plánu řešení krize z roku 2016. Zásada kontradiktornosti řízení totiž vyžaduje, aby se účastníci řízení mohli seznámit se všemi písemnostmi nebo vyjádřeními předloženými soudu, aby mohli ovlivnit jeho rozhodnutí a vyjadřovat se k nim. Kdyby měl Tribunál prostor pro uvážení při hodnocení

relevance důkazů, nemohl by mít za to, že samotný napadený akt představuje důkaz, který není relevantní pro řešení sporu. V tomto ohledu případná důvěrná povaha vyžadovaných dokumentů podle navrhovatelky nemá žádný význam, neboť povinnost zachování důvěrnosti podle čl. 103 odst. 3 jednacího řádu Tribunálu umožňuje sladit dotčené zájmy.

182 Pokud jde o druhou část tohoto důvodu kasačního opravného prostředku, má navrhovatelka za to, že Tribunál měl přijmout svědectví znalce, který podepsal ekonomickou zprávu, kterou předložila na podporu své žaloby, jelikož podle ní byl tento důkaz nezbytný k ověření a pochopení technických a komplexních informací obsažených ve sporném programu řešení krize a v oceněních 1 a 2, jakož i v každém případě k předložení účinných opravných prostředků.

183 Ve třetí části uvedeného důvodu kasačního opravného prostředku navrhovatelka tvrdí, že Tribunál měl nařídit předložení různých dokumentů, které by umožnily projednat otázku, zda nedostatek likvidity představuje důvod řešení krize, nebo zda existují jiná přiměřenější opatření než řešení krize, jako je nouzové poskytnutí likvidity.

184 Komise a Banco Santander tvrdí, že šestý důvod kasačního opravného prostředku je nepřípustný, jelikož se navrhovatelka omezuje na opakování nebo doslovné převzetí důvodů a argumentů, které byly uplatněny v prvním stupni, přičemž žádá Soudní dvůr, aby nahradil posouzení skutkového stavu a důkazů provedené Tribunálem vlastním posouzením. Mimoto posouzení, zda jsou jemu předložené důkazy dostatečné, by náleželo pouze Tribunálu a nepodléhalo by přezkumu Soudního dvora v rámci řízení o kasačním opravném prostředku, s výjimkou případu zkreslení předložených důkazů nebo případu, kdy z dokumentů založených do spisu vyplývá věcná nesprávnost zjištění Tribunálu. Navrhovatelka přitom pouze vyjadřuje svůj nesouhlas s posouzením ze strany Tribunálu, aniž se dovolává takového zkreslení nebo věcné nesprávnosti.

185 V každém případě Komise, SRB, Španělské království a Banco Santander tvrdí, že argumentace navrhovatelky je neopodstatněná.

b) Závěry Soudního dvora

1) K přípustnosti

186 Pokud jde o námitky nepřípustnosti vznesené Komisí a společností Banco Santander, je třeba konstatovat, že navrhovatelka šestým důvodem kasačního opravného prostředku zpochybňuje výklad a použití unijního práva Tribunálem v bodech 721 až 728 napadeného rozsudku. V souladu s judikaturou připomenutou v bodě 106 tohoto rozsudku tedy nemůže být šestý důvod kasačního opravného prostředku prohlášen za nepřípustný v plném rozsahu.

187 Komise a Banco Santander však správně připomínají, že Tribunál sám rozhoduje o případné nezbytnosti doplnit informace, jež má k dispozici o věcech, které mu jsou předloženy. Otázka průkaznosti procesních písemností spadá do jeho svrchovaného posouzení skutkového stavu, které nepodléhá přezkumu Soudního dvora v rámci řízení o kasačním opravném prostředku, s výjimkou případu zkreslení důkazů předložených Tribunálu nebo případu, kdy z dokumentů založených do spisu vyplývá věcná nesprávnost jeho zjištění (rozsudek ze dne 26. ledna 2017, Mamoli Robinetteria v. Komise, C-619/13 P, EU:C:2017:50, bod 117).

188 V rámci druhé a třetí části šestého důvodu kasačního opravného prostředku se přitom navrhovatelka omezuje na tvrzení, že Tribunál měl nařídit určitá důkazní opatření, avšak neuplatňují výtku vyplývající ze zkreslení či věcné nesprávnosti skutkových zjištění či důkazů ze strany Tribunálu.

189 Druhá a třetí část šestého důvodu kasačního opravného prostředku jsou tudíž nepřípustné.

2) K věci samé

190 Pokud jde o meritum první části tohoto důvodu kasačního opravného prostředku, v rozsahu, v němž se navrhovatelka dovolává porušení článku 6 EÚLP, je třeba připomenout, že i když – jak potvrzuje čl. 6 odst. 3 SEU – základní práva, která jsou zaručena EÚLP, jsou součástí unijního práva jako obecné zásady, a i když čl. 52 odst. 3 Listiny stanoví, že v ní obsažená práva odpovídající právům zaručeným EÚLP mají stejný smysl a rozsah jako ty, které jim přikládá uvedená Úmluva, tato Úmluva, dokud k ní Unie nepřistoupila, nepředstavuje právní nástroj formálně začleněný do právního řádu Unie. Přezkum legality unijních aktů tedy musí být proveden výlučně z hlediska základních práv zaručených Listinou, zejména jejím článkem 47 (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 15. února 2016, N., C-601/15 PPU, EU:C:2016:84, body 45 a 46 a citovaná judikatura).

191 Pokud jde o zásadu kontradiktornosti řízení, která je součástí práva na obhajobu zaručeného článkem 47 Listiny, je třeba konstatovat, že první část šestého důvodu kasačního opravného prostředku splývá s argumentací uplatněnou na podporu pátého důvodu kasačního opravného prostředku v rozsahu, v němž má navrhovatelka za to, že Tribunál měl nařídit předložení úplného znění sporného programu řešení krize, ocenění 1 a 2, posouzení ECB týkajícího se selhání nebo pravděpodobného selhání Banco Popular a plánu řešení krize z roku 2016. Jak přitom bylo rozhodnuto v bodech 117 a 118 tohoto rozsudku, s ohledem na důvěrné informace obsažené v uvedených dokumentech nemůže tento argument obstát.

192 Argument vycházející z porušení zásady kontradiktornosti řízení v podstatě splývá s argumentací, podle které Tribunál založil přezkum legality na informacích obsažených v uvedených dokumentech, které nebyly navrhovatelce sděleny. Jak však vyplývá z bodu 135 tohoto rozsudku, takové tvrzení je zcela spekulativní a vychází ze zjevně nesprávného výkladu bodu 278 napadeného rozsudku. Za těchto podmínek není argument vycházející z údajného porušení zásady kontradiktornosti řízení opodstatněný.

193 Z toho plyne, že šestý důvod kasačního opravného prostředku je třeba zamítnout jako zčásti nepřípustný a zčásti neopodstatněný.

C. K sedmému důvodu kasačního opravného prostředku, který vychází z porušení článků 17 a 52 Listiny, jakož i čl. 5 odst. 4 SEU

194 V rámci sedmého důvodu kasačního opravného prostředku navrhovatelka tvrdí, že Tribunál porušil články 17 a 52 Listiny, jakož i čl. 5 odst. 4 SEU tím, že v bodech 150 až 219 napadeného rozsudku zamítl námitku protiprávnosti týkající se článků 15 a 22 nařízení o SRM uplatněnou na základě článku 277 SFEU a vycházející z nepřiměřeného zásahu do vlastnického práva a z neexistence přiměřené náhrady škody. Tento důvod kasačního opravného prostředku je rozdělen na pět částí.

1. Argumentace účastníků řízení

195 V rámci první až třetí a páté části sedmého důvodu kasačního opravného prostředku navrhovatelka nejprve tvrdí, že Tribunál v bodě 171 a následujících napadeného rozsudku nesprávně vycházel z judikatury vycházející zejména z rozsudku ze dne 19. července 2016, Kotnik a další (C-526/14, EU:C:2016:570), aby rozhodl, že články 15 a 22 nařízení o SRM nepředstavují nepřiměřený zásah do vlastnického práva, ačkoli se tato judikatura týká bank, které se potýkaly s problémy solventnosti nebo se ztrátami, které mohly způsobit nedostatek kapitálu a které musí nést především akcionáři. Na rozdíl od toho, co Tribunál rozhodl zejména v bodech 171, 185 a 204 napadeného rozsudku, opatření k řešení krize nepředstavuje alternativní řešení pro solventní banku, jelikož aktiva takové banky by byla vyšší než její pasiva.

196 Navrhovatelka dále napadá opodstatněnost zamítnutí – v bodech 177 až 181 napadeného rozsudku – argumentu, podle kterého články 15 a 22 nařízení o SRM neumožňují zohlednit relevantní okolnosti projednávané věci, a zejména solventnost banky nebo to, že banka dodržela požadavky v oblasti kapitálového poměru. Články 15, 21 a 22 nařízení o SRM jsou formulovány tak široce, že v praxi je možné vykonat pravomoc k odpisu, i když odpis základního kapitálu nemůže vyřešit problémy s likviditou solventní banky, která by při neexistenci nedostatku kapitálu neutrpěla ztráty, které by museli nést akcionáři.

197 Navrhovatelka kritizuje rovněž body 169 a 175 až 189 napadeného rozsudku z důvodu, že články 15 a 22 nařízení o SRM nestanoví různá řešení pro banky v platební neschopnosti na jedné straně a solventní banky, které mají problémy s likviditou, na druhé straně. Žádný z nástrojů k řešení krize stanovených v článku 22 uvedeného nařízení není koncipován k řešení krize likvidity, která postihuje solventní banku. Podle navrhovatelky existují méně invazní alternativní řešení v reakci na takovou krizi, jako je nouzové poskytnutí likvidity nebo možnost dohodnout se na moratoriu plateb.

198 Tribunál měl v bodě 201 a následujících napadeného rozsudku nesprávně za to, že čl. 20 odst. 16 a čl. 76 odst. 1 písm. e) nařízení o SRM stanoví přiměřené odškodnění způsobilé zaručit přiměřenost zásahu do vlastnického práva akcionářů tím, že zajistí, aby s nimi nebylo zacházeno méně příznivě, než by s nimi bylo zacházeno v případě platební neschopnosti. Vzhledem k tomu, že výpočet náhrady škody stanovené uvedenými ustanoveními předpokládá platební neschopnost instituce, i když je banka solventní a neutrpěla ztráty, uvedená ustanovení nezohledňují zvláštní okolnosti vyvlastněného majetku a rozmanitost situací, které mohou nastat, na rozdíl od toho, co vyžaduje judikatura Evropského soudu pro lidská práva vycházející z rozsudků ze dne 21. května 2002, Jokela v. Finsko (CE:ECHR:2002:0521JUD002885695, bod 53), a ze dne 25. března 1999, Papachelas v. Řecko (CE:ECHR:1999:0325JUD003142396, bod 53).

199 V této souvislosti navrhovatelka kritizuje rovněž body 191 a 211 až 219 napadeného rozsudku z důvodu, že nařízení o SRM podle ní nezaručuje rovné zacházení pro všechny akcionáře a právo akcionářů a věřitelů na spravedlivé odškodnění. Náhrada stanovená v čl. 20 odst. 11 a 12 uvedeného nařízení se vedle náhrady stanovené v odstavci 16 tohoto článku 20 nevztahuje na všechny nástroje k řešení krize, ale zavádí rozdílné zacházení v závislosti na použitém nástroji k řešení krize.

200 Má za to, že Tribunál porušil zásadu proporcionality tím, že v bodě 169 napadeného rozsudku rozhodl, že zásah do vlastnického práva vyplývající z odpisu je odůvodněný, pokud jsou splněny podmínky řešení krize vyplývající z článku 18 nařízení o SRM.

201 Ve čtvrté části sedmého důvodu kasačního opravného prostředku se navrhovatelka dovolává porušení zásady proporcionality zakotvené v čl. 52 odst. 1 Listiny a v čl. 5 odst. 4 SEU z důvodu, že Tribunál nezohlednil skutečnost, že články 15 a 22 nařízení o SRM nestanoví mechanismy umožňující zajistit přiměřenost výkonu pravomoci k odpisu v případě naléhavosti. V podstatě tvrdí, že tato ustanovení umožňují v naléhavých případech vykonat uvedenou pravomoc bez ocenění aktiv a pasiv banky. Nicméně v případě, že by se později v rámci konečného následného ocenění ukázalo, že čistá hodnota aktiv banky by byla vyšší než hodnota pasiv, bylo by znehodnocení v konečném důsledku nadměrné, či dokonce zbytečné.

202 SRB a Banco Santander tvrdí, že sedmý důvod kasačního opravného prostředku je nepřípustný z důvodu, že navrhovatelka se omezuje na opakování argumentů již uplatněných před Tribunálem a neidentifikuje žádné nesprávné právní posouzení z jeho strany. Rada tvrdí, že se jeví, že se navrhovatelka v rámci sedmého důvodu kasačního opravného prostředku snaží zpochybnit platnost nejen článků 15 a 22 nařízení o SRM, jako v řízení v prvním stupni, ale rovněž platnost jiných ustanovení uvedeného nařízení, zejména jeho článků 18, 20 a 21, aniž by zpochybnila jejich legalitu před Tribunálem.

203 V každém případě Komise, SRB, Španělské království a Banco Santander tvrdí, že sedmý důvod kasačního opravného prostředku není opodstatněný.

2. Závěry Soudního dvora

a) K přípustnosti

204 Pokud jde o námitku nepřípustnosti vznesenou SRB a společností Banco Santander, je třeba konstatovat, že navrhovatelka v rámci sedmého důvodu kasačního opravného prostředku tvrdí, že Tribunál neprávem zamítl její námitku protiprávnosti založenou na článku 277 SFEU v tom smyslu, že články 15 a 22 nařízení o SRM porušují právo vlastnit majetek zaručené v článku 17 Listiny, a konkrétněji zásadu proporcionality zakotvenou v čl. 51 odst. 1 Listiny a v čl. 5 odst. 4 SEU, přičemž upřesnila kritizované body napadeného rozsudku a argumenty, o které se opírá. Tento důvod kasačního opravného prostředku tedy nelze prohlásit za nepřípustný v plném rozsahu.

205 Pokud jde o námitku nepřípustnosti vznesenou Radou, ačkoli navrhovatelka odkazuje rovněž na články 18, 20 a 21 nařízení o SRM, Rada neuplatňuje nové argumenty zpochybňující legalitu těchto článků, ale zohledňuje je za účelem podložení své argumentace týkající se údajné protiprávnosti článků 15 a 22 tohoto nařízení, kterou již vznesla před Tribunálem.

206 Jak však v zásadě uvedla generální advokátka v bodě 105 stanoviska, čtvrtá část tohoto důvodu kasačního opravného prostředku je nepřípustná, jelikož kasační opravný prostředek v rozporu s požadavkem stanoveným v čl. 169 odst. 2 jednacího řádu Soudního dvora, přesně neoznačuje kritizované odůvodnění napadeného rozsudku. Tato nepřesnost přitom brání přezkumu legality, který přísluší Soudnímu dvoru.

207 Jak generální advokátka zdůraznila v témže bodě stanoviska, pátá část sedmého důvodu kasačního opravného prostředku je částečně nepřípustná v rozsahu, v němž se týká diskriminace vyplývající z volby nástroje k řešení krize. Vzhledem k tomu, že jak vyplývá z bodu 190 a následujících

napadeného rozsudku, neuplatnila žalobkyně v prvním stupni takovou diskriminaci mezi různými nástroji k řešení krize, ale diskriminaci různých kategorií věřitelů, jedná se o nový argument. Ve stadiu kasačního opravného prostředku tudíž musí být prohlášen za nepřípustný.

b) K věci samé

208 V rámci sedmého důvodu kasačního opravného prostředku navrhovatelka tvrdí, že Tribunál v bodech 150 až 219 napadeného rozsudku neprávem zamítl její námitku protiprávnosti týkající se článků 15 a 22 nařízení o SRM vycházející z nepřiměřeného zásahu do vlastnického práva, jakož i z neexistence přiměřené náhrady škody akcionářům.

209 Jak vyplývá z napadeného rozsudku, tato námitka protiprávnosti se týkala konkrétně čl. 15 odst. 1 písm. a) uvedeného nařízení, který stanoví obecnou zásadu řešení krize, podle které nejprve nesou ztráty akcionáři instituce v režimu řešení krize, jakož i čl. 22 odst. 1 uvedeného nařízení.

210 Posledně uvedené ustanovení v rámci uplatnění zásady uvedené v předchozím bodě stanoví, že rozhodne-li se SRB použít nástroj k řešení krize a toto opatření k řešení krize by mělo za následek ztráty, které by nesli věřitelé, nebo konverzi jejich pohledávek, vydá SRB vnitrostátním orgánům příslušným k řešení krize pokyn k výkonu pravomoci k odpisu a konverzi příslušných kapitálových nástrojů bezprostředně před použitím nástroje k řešení krize nebo současně s jeho použitím, v souladu s článkem 21 uvedeného nařízení.

211 Pokud jde o právo vlastnit majetek zakotvené v článku 17 Listiny, je třeba připomenout, že podle odstavce 1 uvedeného článku „[má každý] každý právo vlastnit zákonně nabytý majetek, užívat jej, nakládat s ním a odkazovat jej. Nikdo nesmí být zbaven svého majetku s výjimkou veřejného zájmu, v případech a za podmínek, které stanoví zákon, a při poskytnutí spravedlivé náhrady v přiměřené lhůtě. Užívání majetku může rovněž být upraveno zákonem v míře nezbytné z hlediska obecného zájmu“.

212 Kapitálové nástroje, jako jsou akcie, spadají do působnosti čl. 17 odst. 1 Listiny, jelikož mají majetkovou hodnotu a přiznávají jejich majiteli nabyté právní postavení umožňující nezávislý výkon práv z nich vyplývajících (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 5. května 2022, BPC Lux 2 a další, C-83/20, EU:C:2022:346, body 40 a 43).

213 Podle čl. 52 odst. 3 Listiny platí, že pokud Listina obsahuje práva odpovídající právům zaručeným EÚLP, jsou smysl a rozsah těchto práv stejné jako ty, které jim přikládá EÚLP. Toto ustanovení však nebrání tomu, aby právo Unie poskytovalo širší ochranu. Z toho vyplývá, že pro účely výkladu článku 17 Listiny je třeba zohlednit judikaturu Evropského soudu pro lidská práva týkající se článku 1 dodatkového protokolu č. 1 EÚLP, podepsaného v Paříži dne 20. března 1952, který zakotvuje ochranu práva vlastnit majetek jakožto minimální úroveň ochrany [v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 21. května 2019, Komise v. Maďarsko (Požívací práva k zemědělské půdě), C-235/17, EU:C:2019:432, bod 72 a citovaná judikatura].

214 Stejně jako Evropský soud pro lidská práva ustáleně rozhodoval ve vztahu k článku 1 dodatkového protokolu č. 1 k EÚLP, je třeba mít za to, že čl. 17 odst. 1 Listiny obsahuje tři odlišné normy. První, která je vyjádřena v první větě uvedeného ustanovení a má obecnou povahu, konkretizuje zásadu respektování práva vlastnit majetek. Druhá, která je uvedena ve druhé větě uvedeného ustanovení, se týká zbavení tohoto práva za určitých podmínek. Třetí norma obsažená ve třetí větě téhož ustanovení pak přiznává státům pravomoc zejména regulovat užívání majetku v míře nezbytné z hlediska obecného zájmu. Nejedná se však o pravidla, která by postrádala vzájemnou spojitost.

Druhé a třetí pravidlo se týkají zvláštních příkladů zásahu do vlastnického práva a musí být vykládána ve světle zásady zakotvené v prvním z těchto pravidel (rozsudek ze dne 5. května 2022, BPC Lux 2 a další, C-83/20, EU:C:2022:346, bod 38).

215 Podle judikatury Soudního dvora a Evropského soudu pro lidská práva je třeba za účelem prokázání existence zbavení vlastnictví nejen zkoumat, zda došlo ke zbavení majetku nebo formálnímu vyvlastnění, ale také zjistit, zda sporná situace odpovídá faktickému vyvlastnění (rozsudek Soudního dvora ze dne 5. května 2022, BPC Lux 2 a další, C-83/20, EU:C:2022:346, bod 44; rozsudek ESLP ze dne 28. července 1999, Immobiliare Saffi v. Itálie, CE:ECHR:1999:0728JUD002277493, bod 46; rozsudek ESLP ze dne 29. března 2010, Depalle v. Francie, CE:ECHR:2010:0329JUD003404402, bod 78).

216 V projednávané věci spočívá opatření k řešení krize uvedené v čl. 22 odst. 1 nařízení o SRM ve spojení s článkem 21 uvedeného nařízení v konverzi nebo odpisu kapitálových nástrojů, avšak neznamená zbavení majetku nebo formální vyvlastnění dotčených nástrojů. Toto opatření zejména nezbavuje nuceně, v plném rozsahu a s konečnou platností jejich držitele práv vyplývajících z uvedených nástrojů [obdobně viz rozsudek ze dne 21. května 2019, Komise v. Maďarsko (Požívací práva k zemědělské půdě), C-235/17, EU:C:2019:432, bod 81].

217 Pokud jde o otázku, zda přijetí takového opatření může vést k faktickému vyvlastnění v případě podstatného, či dokonce úplného odpisu kapitálových nástrojů, je třeba připomenout, že výkon pravomoci ke konverzi a odpisu předpokládá, jak vyplývá z čl. 22 odst. 2 nařízení o SRM, ve spojení s čl. 18 odst. 6 písm. b) uvedeného nařízení, že jsou splněny podmínky pro použití programu řešení krize stanovené v čl. 18 odst. 1 prvním pododstavci písm. a) až c) uvedeného nařízení, a sice zaprvé že dotčený subjekt je v selhání nebo je jeho selhání pravděpodobné, zadruhé neexistuje přiměřená vyhlídka na to, že by tomuto selhání v přiměřené lhůtě zabránila alternativní opatření soukromého sektoru nebo orgánů dohledu, a zatřetí že přijetí opatření k řešení krize je nezbytné ve veřejném zájmu.

218 Z článku 18 odst. 5 a 8 uvedeného nařízení vyplývá, že pokud jsou splněny první dvě podmínky, uvedené v předchozím bodě, týkající se selhání nebo pravděpodobného selhání a neexistence alternativních opatření, musí být dotyčný subjekt likvidován v souladu s platným vnitrostátním právem, není-li jeho řešení krize ve veřejném zájmu. Je tedy patrné, že ačkoli čl. 18 odst. 4 první pododstavec písm. c) téhož nařízení stanoví, že se má za to, že dotyčný subjekt je v selhání nebo je jeho selhání pravděpodobné, pokud tento subjekt není schopen splácet své splatné dluhy nebo jiné závazky nyní nebo v blízké budoucnosti, nařízení o SRM omezuje přijetí programu řešení krize v oblasti likvidity na výjimečné krize likvidity zpochybňující samotnou existenci uvedeného subjektu, v nichž neexistuje žádné jiné řešení než řešení krize nebo likvidace v běžném úpadkovém řízení.

219 Za těchto podmínek je třeba mít za to, že ztráta hodnoty kapitálových nástrojů nevyplývá z výkonu pravomoci k odpisu a konverzi podle čl. 22 odst. 1 nařízení o SRM, ale ze stavu selhání nebo rizika selhání, ve kterém se dotčená úvěrová instituce nachází (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 5. května 2022, BPC Lux 2 a další, C-83/20, EU:C:2022:346, bod 48).

220 Z toho vyplývá, že opatření k řešení krize přijaté v souladu s články 18, 22 a 24 nařízení o SRM nepředstavuje zbavení práva vlastnit majetek ve smyslu čl. 17 odst. 1 druhé věty Listiny, které musí odpovídat zejména podmínkám týkajícím se existenci důvodu veřejného zájmu pro zbavení

majetku a vyplacení spravedlivé náhrady v přiměřené lhůtě, nýbrž právní úpravu užívání majetku ve smyslu čl. 17 odst. 1 třetí věty Listiny (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 5. května 2022, BPC Lux 2 a další, C-83/20, EU:C:2022:346, body 49 a 50).

221 Jak vyplývá ze znění posledně uvedeného ustanovení, užívání majetku může být upraveno zákonem v míře nezbytné z hlediska obecného zájmu. Podle judikatury Soudního dvora není právo vlastnit majetek zaručené článkem 17 Listiny absolutní výsadou a jeho výkon může být předmětem omezení odůvodněných cíli obecného zájmu, které Unie sleduje (rozsudek ze dne 20. září 2016, Ledra Advertising a další v. Komise a ECB, C-8/15 P až C-10/15 P, EU:C:2016:701, bod 69).

222 Je třeba připomenout, že podle čl. 52 odst. 1 Listiny základních práv Evropské unie musí být každé omezení výkonu práv a svobod uznaných Listinou stanoveno zákonem a respektovat jejich podstatu; při dodržení zásady proporcionality mohou být omezení těchto práv a těchto svobod zavedena pouze tehdy, pokud jsou nezbytná a skutečně odpovídají cílům obecného zájmu, které uznává Unie, nebo potřebě ochrany práv a svobod druhého. Článek 5 odst. 4 druhý pododstavec SEU výslovně ukládá unijním orgánům povinnost dodržovat stejnou zásadu proporcionality, jednají-li při výkonu jim svěřené pravomoci.

223 V tomto ohledu Soudní dvůr přiznal unijnímu normotvůrci v rámci výkonu pravomocí, které mu jsou svěřeny, širokou posuzovací pravomoc, pokud jeho činnost předpokládá volby politické, ekonomické a sociální povahy a má normotvůrce provést komplexní posouzení a hodnocení (rozsudek ze dne 30. ledna 2019, Planta Tabak, C-220/17, EU:C:2019:76, bod 44 a citovaná judikatura, jakož i rozsudek ze dne 6. června 2019, P. M. a další, C-264/18, EU:C:2019:472, bod 26). Unijní normotvůrce přitom při přijímání nařízení o SRM čelil takovým rozhodnutím, přičemž měl provést komplexní posouzení a hodnocení.

224 Argumenty uplatněné navrhovatelkou na podporu první až třetí a páté části sedmého důvodu kasačního opravného prostředku je třeba přezkoumat ve světle těchto úvah v rozsahu, v němž jsou přípustné.

225 Na podporu tohoto důvodu kasačního opravného prostředku navrhovatelka tvrdí, že čl. 15 odst. 1 písm. a) a čl. 22 odst. 1 nařízení o SRM nejsou v souladu se zásadou proporcionality, jelikož tato ustanovení neumožňují zohlednit rozdíly mezi situací banky, která čelí krizi likvidity, a situací banky v platební neschopnosti. Konkrétně v podstatě tvrdí, že opatření konverze a odpisu neumožňuje vyřešit problémy s likviditou, že za tímto účelem existují méně omezující opatření a takové opatření není přiměřené, pokud neexistuje přiměřené odškodnění.

226 Je nutno konstatovat, že tato argumentace spočívá na zjevně nesprávném výkladu uvedených ustanovení.

227 Pokud jde o způsobilost opatření ke konverzi a odpisu řešit problémy související s likviditou, ze znění čl. 22 odst. 1 uvedeného nařízení jasně vyplývá, že stanoví výkon pravomoci ke konverzi a odpisu pouze tehdy, pokud by nástroj k řešení krize zvolený SRB jinak vedl ke ztrátám věřitelů nebo konverzi jejich pohledávek. Z toho plyne, že se Tribunál nedopustil nesprávného právního posouzení, když v bodech 177 až 181 napadeného rozsudku rozhodl, že se toto ustanovení nepoužije automaticky a za všech okolností, ale umožňuje zohlednit okolnosti každého případu.

228 Z uvedeného znění konkrétně vyplývá, že čl. 22 odst. 1 uvedeného nařízení stanoví odpis nebo konverzi kapitálových nástrojů nikoli za účelem řešení problémů s likviditou dotčeného subjektu, ale aby se pokud možno zabránilo tomu, aby použití nástroje k řešení krize zvoleného SRB vedlo ke ztrátám věřitelů dotčeného subjektu nebo konverzi jejich pohledávek. Jak Tribunál správně uvedl v bodě 156 napadeného rozsudku, aniž to navrhovatelka kritizovala, představuje odpis a konverze stanovené tímto ustanovením použití zásady uvedené v čl. 15 odst. 1 písm. a) uvedeného nařízení, podle které jsou akcionáři prvními, kdo ponese ztráty.

229 Za těchto podmínek nelze přijmout argument, podle kterého by opatření odpisu stanovené v čl. 22 odst. 1 nařízené o SRM nemohlo přispět k cíli vyřešit problémy solventní banky s likviditou.

230 Pokud jde v této souvislosti o body 169 a 175 až 189 napadeného rozsudku, stačí uvést, že Tribunál v těchto bodech nezkoumal přiměřenost nástrojů k řešení krize uvedených v čl. 22 odst. 2 nařízení o SRM, ale přiměřenost výkonu pravomoci k odpisu a konverzi podle čl. 22 odst. 1 uvedeného nařízení. Výtka vycházející z údajné nezpůsobilosti těchto nástrojů k řešení problémů solventní banky s likviditou je tedy neúčinná.

231 V rozsahu, v němž navrhovatelka kritizuje uvedené body 169 a 175 až 189 rovněž z důvodu, že existují méně invazní alternativní opatření než opatření k řešení krize, je třeba připomenout, že pokud jde o kritérium nezbytnosti v souladu s čl. 22 odst. 1 nařízení o SRM, ve spojení s čl. 18 odst. 1 prvním pododstavcem písm. b) uvedeného nařízení, přijetí programu řešení krize, a tudíž výkon pravomoci k odpisu a konverzi předpokládá, že neexistuje přiměřená vyhlídka na to, že by tomuto selhání v přiměřené lhůtě mohla zabránit jiná opatření soukromého sektoru nebo orgánů dohledu. Vzhledem k tomu, že tuto pravomoc k odpisu lze vykonat pouze v případě neexistence alternativních opatření, údajná existence takových alternativních opatření nemůže zpochybnit nezbytnost odpisu a konverze podle čl. 22 odst. 1 nařízení o SRM.

232 Pokud jde o přiměřenost opatření odpisu či konverze, je třeba připomenout, že podle čl. 7 odst. 2 nařízení o SRM je SRB pověřen přijímáním rozhodnutí o řešení krize finančních institucí a přeshraničních skupin, která mají nepochybný význam pro finanční stabilitu v Unii. Kromě toho vyplývá z čl. 14 odst. 2 písm. b) uvedeného nařízení, který stanoví účely řešení krize, že účelem opatření k řešení krize je zejména zabránit významným nepříznivým dopadům na tuto finanční stabilitu.

233 Dále je třeba zohlednit, jak bylo uvedeno v bodě 218 tohoto rozsudku, že podmínky řešení krize stanovené v čl. 18 odst. 1 prvním pododstavci uvedeného nařízení omezují přijetí programu řešení krize na výjimečné krize likvidity zpochybňující samotnou existenci dotčeného subjektu, v nichž neexistuje žádné jiné řešení než řešení krize nebo likvidace v běžném úpadkovém řízení. Tribunál tak v bodech 171, 185 a 204 napadeného rozsudku právem rozhodl, že řešení krize představuje alternativní řešení k běžnému úpadkovému řízení.

234 Ačkoli selhání nebo pravděpodobné selhání může mít, jak upřesňuje čl. 18 odst. 4 první pododstavec písm. b) a c) nařízení o SRM, původ jak v platební neschopnosti, tak v krizi likvidity dotyčné úvěrové instituce, z toho plynoucí selhání nebo pravděpodobné selhání s sebou nese stejné riziko pro uvedenou finanční stabilitu.

235 Za těchto podmínek Tribunál právem vycházel analogicky z judikatury vyplývající z rozsudku ze dne 19. července 2016, Kotnik a další (C-526/14, EU:C:2016:570, bod 74), když rozhodl, že v případě subjektu, na který se vztahuje opatření k řešení krize, jsou uplatnění zásady stanovené v čl. 15 odst. 1 písm. a) nařízení o SRM, podle níž ztráty nesou nejprve akcionáři, a výkon

pravomoci k odpisu a konverzi kapitálových nástrojů, která je stanovena v čl. 22 odst. 1 uvedeného nařízení, je důsledkem skutečnosti, že akcionáři subjektu nesou rizika spojená se svými investicemi a hospodářské důsledky spojené s řešením krize subjektu, který je v selhání nebo je jeho selhání pravděpodobné.

236 Tento závěr není zpochybněn argumentem navrhovatelky, podle kterého solventní banka vystavená problémům s likviditou nemůže utrpět ztráty, které by museli nést akcionáři. Článek 22 odst. 4 nařízení o SRM totiž stanoví, že nástroje k řešení krize se použijí k dosažení cílů uvedených v článku 14 uvedeného nařízení v souladu se zásadami řešení krize stanovenými v jeho článku 15, přičemž mezi tyto cíle nepatří cíl pokrýt ztráty dotyčné úvěrové instituce. Odpis nebo konverze kapitálových nástrojů stanovené v čl. 22 odst. 1 nařízení o SRM, jež přispívá k dosažení týchž cílů, tak nemá za cíl pokrýt ztráty vzniklé dotyčnému subjektu, takže jeho použití nepředpokládá existenci takových ztrát.

237 Pokud jde o odškodnění stanovené v čl. 20 odst. 16, jakož i v čl. 76 odst. 1 písm. e) nařízení o SRM, v bodě 220 tohoto rozsudku bylo připomenuto, že výkon pravomoci k odpisu a konverzi kapitálových nástrojů na základě čl. 22 odst. 1 uvedeného nařízení nepředstavuje zbavení majetku, takže není podmíněn vyplacením spravedlivé náhrady v přiměřené lhůtě podle čl. 17 odst. 1 druhé věty Listiny.

238 Okolnost, že čl. 20 odst. 16 a čl. 76 odst. 1 písm. e) nařízení o SRM stanoví případné odškodnění akcionářů, však může přispět k přiměřenosti odpisu nebo konverze kapitálových nástrojů, které jsou stanoveny v čl. 22 odst. 1 uvedeného nařízení. S ohledem na úvahy uvedené v bodech 234 až 236 tohoto rozsudku navrhovatelka nesprávně tvrdí, že s akcionáři solventní banky, která je vystavena problémům s likviditou, musí být zacházeno jinak než s akcionáři banky v platební neschopnosti. Výtky týkající se bodu 201 a následujících napadeného rozsudku tak musí být zamítnuty.

239 Výtka navrhovatelky směřující proti bodu 169 napadeného rozsudku vychází ze zjevně nesprávného výkladu uvedeného bodu. Tribunál se v něm totiž omezil na to, že správně uvedl, že použití článků 15 a 22 nařízení o SRM předpokládá, že jsou splněny podmínky pro přijetí opatření k řešení krize, aniž uvedl, že zásah do vlastnického práva vyplývající ze znehodnocení je odůvodněný, jsou-li tyto podmínky splněny.

240 Z toho vyplývá, že první až třetí a pátá část sedmého důvodu kasačního opravného prostředku nejsou opodstatněné.

241 Sedmý důvod kasačního opravného prostředku je tudíž zčásti nepřípustný a zčásti neopodstatněný.

D. Ke druhému důvodu kasačního opravného prostředku, který vychází z porušení článků 14 a 20 nařízení o SRM, článku 39 směrnice 2014/59, povinnosti řádné péče a článku 296 SFEU

242 Ve druhém důvodu kasačního opravného prostředku navrhovatelka tvrdí, že Tribunál v bodech 520 až 569 napadeného rozsudku odmítl v rozporu s články 14 a 20 nařízení o SRM, článkem 39 směrnice 2014/59, povinností řádné péče a článkem 296 SFEU její argumentaci, podle níž byl proces prodeje společnosti Banco Popular stižen vadami a neumožnil získat nejvyšší cenu. Tento důvod kasačního opravného prostředku je rozdělen na čtyři části.

1. Argumentace účastníků řízení

243 První částí druhého důvodu kasačního opravného prostředku navrhovatelka tvrdí, že se Tribunál dopustil nesprávného právního posouzení, když v bodech 522 a 568 napadeného rozsudku rozhodl, že dosažení nejvyšší možné prodejní ceny není uvedeno mezi účely řešení krize uvedenými v článku 14 nařízení o SRM, kdežto podle ní takový účel vyplývá ze společného výkladu článků 14 a 39 směrnice 2014/59. Ke splnění cíle dosažení nejvyšší možné prodejní ceny je nezbytné dodržet kritéria hospodářské soutěže, transparence a zákazu diskriminace uvedená v čl. 39 odst. 2 uvedené směrnice. V projednávané věci však tyto požadavky nebyly dodrženy, jelikož byla přijata nabídka společnosti Banco Santander, ačkoli byla podána po uplynutí lhůty, aniž byli ostatní potenciální nabyvatelé, zejména Banco Bilbao Vizcaya Argentaria, informováni o tom, že mohou podat nabídku po stanovené lhůtě.

244 Druhou částí uvedeného důvodu kasačního opravného prostředku navrhovatelka tvrdí, že Tribunál porušil požadavky na hospodářskou soutěž a dosažení nejvyšší možné prodejní ceny, které vyplývají z článku 14 nařízení o SRM ve spojení s čl. 39 odst. 2 směrnice 2014/59, když v bodech 544 až 551 napadeného rozsudku uvedl, že SRB se mohl omezit na to, že k prodeji vyzval pět potenciálních nabyvatelů, kteří se v rámci postupu soukromého prodeje vzdali možnosti předložit nabídku. Neúspěch tohoto postupu totiž prokazuje, že tito potenciální nabyvatelé neměli zájem o nabytí společnosti Banco Popular, takže proces veřejného prodeje zahájený SRB byl rovněž odsouzen k neúspěchu.

245 Třetí část tohoto důvodu kasačního opravného prostředku vychází z porušení zásady zákazu diskriminace a zásady hospodářské soutěže. Podle navrhovatelky Tribunál tyto zásady porušil, když měl v bodech 551 a 552 napadeného rozsudku za to, že SRB nebyl povinen kontaktovat úvěrové instituce usazené v jiných členských státech. S ohledem na rozdíly, které charakterizují podmínky postupu soukromého prodeje a podmínky postupu prodeje zahájeného SRB, spočívajícího zejména v možnosti odepsat kapitál, přitom okolnost, že uvedené instituce neprojevily zájem v rámci postupu soukromého prodeje, přitom nemůže být důvodem pro to, aby nebyly kontaktovány v rámci postupu veřejného prodeje. Navíc prodej společnosti Banco Popular španělskému subjektu zvýšil riziko zhroucení španělského hospodářství.

246 Čtvrtou částí druhého důvodu kasačního opravného prostředku navrhovatelka tvrdí, že Tribunál nezohlednil povinnost dosažení nejvyšší možné prodejní ceny a zabránění jakémukoli zbytečnému snižování hodnoty, když v bodech 561 až 566 napadeného rozsudku rozhodl, že důvody veřejného zájmu mohou odůvodnit přijetí nabídky předložené Banco Santander po uplynutí lhůty.

247 Banco Santander tvrdí, že druhý důvod kasačního opravného prostředku je nepřípustný, jelikož se navrhovatelka omezuje na opakování nebo doslovné převzetí žalobních důvodů a argumentů, které již byly uplatněny před Tribunálem. Ze stejných důvodů Komise, SRB a Španělské království namítají částečnou nepřípustnost první až třetí části tohoto důvodu kasačního opravného prostředku.

248 Pokud jde o třetí část, SRB dodává, že argument vycházející z údajného zvýšení rizika pro španělské hospodářství nebyl vznesen v prvním stupni, a je tudíž nepřípustný. Podle jeho názoru je čtvrtá část uvedeného důvodu kasačního opravného prostředku nepřípustná z důvodu, že navrhovatelka neuvádí údajně porušené pravidlo unijního práva.

249 V každém případě Komise, SRB, Španělské království a Banco Santander tvrdí, že druhý důvod kasačního opravného prostředku není opodstatněný.

2. Závěry Soudního dvora

a) K přípustnosti

250 Druhým důvodem kasačního opravného prostředku navrhovatelka v podstatě kritizuje úvahy, na jejichž základě Tribunál odmítl její argumentaci týkající se údajných nesrovnalostí při prodeji. Vzhledem k tomu, že první, druhá a čtvrtá část tohoto důvodu kasačního opravného prostředku obsahují přesné údaje o kritizovaných bodech napadeného rozsudku, jakož i argumenty, o které se opírají, nemohou být v souladu s judikaturou připomenutou v bodě 106 tohoto rozsudku prohlášeny za nepřípustné.

251 Vzhledem k tomu, že všechny tyto části vycházejí z porušení článků 14 a 20 nařízení o SRM, článku 39 směrnice 2014/59, povinnosti řádné péče a článku 296 SFEU, SRB nesprávně tvrdí, že čtvrtá část uvedeného důvodu kasačního opravného prostředku je nepřípustná z důvodu, že navrhovatelka neuvádí údajně porušenou právní normu.

252 Pokud jde naproti tomu o třetí část druhého důvodu kasačního opravného prostředku, je třeba připomenout, že Tribunál v bodech 551 a 552 napadeného rozsudku odmítl argument vycházející z údajné diskriminace institucí z jiných členských států mimo jiné z důvodu, že z návrhu na zahájení řízení nevyplývá, jak by takové instituce mohly mít zájem na veřejném prodeji Banco Popular, když v okamžiku postupu soukromého prodeje nevyjádřily zájem o nabytí uvedené banky. Ačkoli navrhovatelka ve svém kasačním opravném prostředku nyní upřesňuje, v čem by takový zájem mohl spočívat, netvrdí, že Tribunál v tomto ohledu zkreslil její žalobu. To platí tím spíše, že neprokázala existenci takového zkreslení. Její argumentace vycházející z takového zájmu je tedy v souladu s judikaturou připomenutou v bodě 109 tohoto rozsudku nepřípustná.

253 Pokud jde o argument vycházející z údajného zvýšení rizika pro stabilitu španělské hospodářství, uplatněný na podporu téže části, SRB právem tvrdí, že tento argument nebyl vznesen v prvním stupni, a je tudíž nepřípustný. Z ustálené judikatury totiž vyplývá, že podle čl. 170 odst. 1 druhé věty jednacího řádu kasační opravný prostředek nesmí měnit předmět sporu před Tribunálem. Z ustálené judikatury rovněž vyplývá, že umožnit účastníku řízení, aby uplatnil důvod, který nevznesl v řízení před Tribunálem, poprvé až v řízení před Soudním dvorem, by znamenalo umožnit mu, aby předložil Soudnímu dvoru, jehož pravomoc je ve vztahu ke kasačnímu opravnému prostředku omezená, spor v širším rozsahu, než v jakém jej projednával Tribunál. V rámci kasačního opravného prostředku je tedy pravomoc Soudního dvora omezena na přezkum toho, jak Tribunál posoudil žalobní důvody a argumenty, které byly před ním projednány (rozsudek ze dne 18. ledna 2024, Jenkinson v. Rada a další, C-46/22 P, EU:C:2024:50, bod 68, jakož i citovaná judikatura).

254 Třetí část druhého důvodu kasačního opravného prostředku je proto třeba zamítnout.

b) K věci samé

255 Druhý důvod kasačního opravného prostředku, který se týká bodů 520 až 569 napadeného rozsudku, vychází z porušení článků 14 a 20 nařízení o SRM, článku 39 směrnice 2014/59, povinnosti řádné péče a článku 296 SFEU. Navrhovatelka tvrdí, že na rozdíl od toho, co Tribunál

rozhodl v uvedených bodech, byl proces prodeje společnosti Banco Popular stižen vadami ze strany SRB, které podle ní neumožnily splnit účel řešení krize, kterým je dosažení nejvyšší možné prodejní ceny.

1) K první a čtvrté části druhého důvodu kasačního opravného prostředku

256 V rámci první a čtvrté části druhého důvodu kasačního opravného prostředku, které je třeba zkoumat společně, navrhovatelka tvrdí, že bod 522 napadeného rozsudku je stižen nesprávným právním posouzením v rozsahu, v němž v něm Tribunál rozhodl, že dosažení nejvyšší možné prodejní ceny není účelem řešení krize ve smyslu článku 14 nařízení o SRM. Kromě toho tvrdí, že na rozdíl od toho, co Tribunál rozhodl v bodech 561 až 566 a 568 uvedeného rozsudku, SRB tím, že přijal nabídku předloženou Banco Santander po uplynutí lhůty, porušil povinnost dosažení nejvyšší možné prodejní ceny a zabránění jakémukoli zbytečnému snižování hodnoty.

257 Pokud jde zaprvé o kritiku vznesenou vůči bodu 522 napadeného rozsudku, je třeba připomenout, že čl. 14 odst. 1 nařízení o SRM stanoví, že při jednání v rámci postupu řešení krize uvedeného v článku 18 tohoto nařízení zohledňují SRB a Komise účel řešení krize a volí nástroje a pravomoci k řešení krize, jimiž lze z jejich pohledu nejlépe dosáhnout jednotlivých účelů řešení krize relevantních pro okolností daného případu.

258 Podle čl. 14 odst. 2 prvního pododstavce uvedeného nařízení jsou účely řešení krize uvedené v odstavci 1 uvedeného článku zajistit kontinuitu zásadních funkcí, zabránit významným nepříznivým dopadům na finanční stabilitu, chránit veřejné finanční prostředky tím, že se minimalizuje spoléhání se na mimořádnou veřejnou finanční podporu, chránit vkladatele, na něž se vztahuje směrnice 2014/49, a investory, na něž se vztahuje směrnice 97/9, a chránit finanční prostředky a aktiva klientů.

259 Dosažení nejvyšší možné prodejní ceny tudíž nepatří mezi účely řešení krize vyjmenované v čl. 14 odst. 2 prvním pododstavci nařízení o SRM, což potvrzuje druhý pododstavec odst. 2. Podle tohoto druhého pododstavce se totiž SRB a Komise při dosahování účelů uvedených v prvním pododstavci odstavce 2 snaží minimalizovat náklady na řešení krize a zabránit snižování hodnoty, jež není nezbytné pro dosažení účelu řešení krize.

260 Pokud jde o čl. 39 odst. 2 první pododstavec písm. f) směrnice 2014/59, který musí SRB zohlednit při určování způsobů prodeje podle čl. 24 odst. 2 písm. d) nařízení o SRM, je třeba uvést, že čl. 39 odst. 2 této směrnice tím, že stanoví, že zamýšlený prodej v rámci použití nástroje převodu činnosti musí směřovat k dosažení nejvyšší možné prodejní ceny za dotčené akcie nebo jiné nástroje účasti, aktiva, práva nebo závazky, nestanoví účel řešení krize, ale jednu ze zásad, kterými se musí konkrétně řídit použití nástroje převodu činnosti.

261 Z toho vyplývá, že Tribunál v bodě 522 napadeného rozsudku právem rozhodl, že dosažení nejvyšší možné prodejní ceny není samo o sobě účelem řešení krize ve smyslu článku 14 nařízení o SRM.

262 Pokud jde zadruhé o to, že SRB přijal nabídku společnosti Banco Santander po uplynutí lhůty stanovené v dopise FROB ze dne 6. června 2017, zmíněném v bodě 49 tohoto rozsudku, je třeba připomenout, že podle čl. 24 odst. 3 nařízení o SRM použije SRB nástroj převodu činnosti, aniž splní požadavky pro uvedení na trh, pokud shledá, že by splnění uvedených požadavků

pravděpodobně ohrozilo jeden nebo více účelů řešení krize. Ze samotného znění uvedeného ustanovení vyplývá, že nezbytné dosažení účelů řešení krize může odůvodnit nedodržení těchto požadavků týkajících se prodeje, mezi něž patří lhůta stanovená pro podání nabídek.

263 Z článku 24 odst. 3 nařízení o SRM ve spojení s jeho čl. 14 odst. 2 písm. b) zejména vyplývá, že SRB může rozhodnout, že nesplní požadavky týkající se prodeje, pokud má za to, že selhání nebo pravděpodobné selhání instituce v režimu řešení krize představuje značnou hrozbu pro finanční stabilitu členských států nebo takovou hrozbu zhoršuje, nebo že by splnění dotčených požadavků mohlo ohrozit účinnost nástroje převodu činnosti dotčené instituce tím, že omezí kapacitu tohoto nástroje čelit hrozbě nebo dosáhnout účelu zabránit významným nepříznivým dopadům na finanční stabilitu.

264 Vyžaduje-li přitom dosažení těchto účelů nedodržení požadavků týkajících se prodeje, nelze mít za to, že toto dodržování je nutné s ohledem na pravidlo stanovené v čl. 14 odst. 2 druhém pododstavci nařízení o SRM. Jak bylo připomenuto v bodě 259 tohoto rozsudku, uvedené ustanovení výslovně stanoví, že SRB a Komise se musí pouze snažit minimalizovat náklady na řešení krize a zabránit snižování hodnoty, jež není nezbytné pro dosažení účelu řešení krize.

265 Ze samotného znění čl. 39 odst. 2 prvního pododstavce písm. f) směrnice 2014/59 vyplývá, že cílem prodeje je dosažení nejvyšší prodejní ceny pouze v rámci možností, což znamená, že SRB a Komise musí rovněž zohlednit další kritéria upravující prodej stanovená v čl. 39 odst. 2 uvedené směrnice, a zejména potřebu přijmout rychlé opatření k řešení krize. V každém případě musí Komise a SRB zajistit, aby opatření zamýšlená za účelem dosažení nejvyšší možné prodejní ceny nebyla v rozporu s účely řešení krize uvedenými v čl. 31 odst. 2 uvedené směrnice ve stejném znění jako v čl. 14 odst. 2 nařízení o SRM.

266 Je třeba dodat, že vzhledem k tomu, že SRB a Komise mají při přijímání programu řešení krize činit rozhodnutí technické povahy a provést komplexní prognózy a posouzení, je třeba jim přiznat jistý prostor pro uvážení. S ohledem na tento prostor pro uvážení nemůže soudní přezkum, který má unijní soud provádět ve vztahu k opodstatněnosti důvodů programu řešení krize, vést uvedený soud k tomu, že nahradí posouzení SRB a Komise svým posouzením, ale má za cíl ověřit, že toto rozhodnutí není založeno na věcně nesprávných skutkových zjištěních a že není stiženo zjevně nesprávným posouzením nebo zneužitím pravomoci (obdobně viz rozsudek ze dne 4. května 2023, ECB v. Crédit lyonnais, C-389/21 P, EU:C:2023:368, bod 55 a citovaná judikatura).

267 V projednávané věci Tribunál v bodech 561 až 566 napadeného rozsudku zaprvé uvedl, že časový rozvrh postupu prodeje stanovený v dopise FROB ze dne 6. června 2017, zmíněném v bodě 49 tohoto rozsudku, měl za cíl umožnit splnění všech formálních náležitostí před otevřením trhů, a to zejména s cílem zabránit přerušení zásadních funkcí společnosti Banco Popular, zadruhé že FROB přijal nabídku společnosti Banco Santander, když se zdálo jisté, že žádná z ostatních institucí vyzvaných k účasti na postupu prodeje nepředloží nabídku, a že zatřetí měl SRB v čl. 6 odst. 6 sporného programu řešení krize za to, že za těchto podmínek je rozumné souhlasit s podmínkami jediné instituce, která předložila nabídku, a zabránit tak nekontrolované platební neschopnosti společnosti Banco Popular, která by mimo jiné mohla ohrozit její zásadní funkce. V kasačním opravném prostředku přitom navrhovatelka nijak netvrdí, že by tato zjištění SRB byla stižena zjevně nesprávným posouzením.

268 Za těchto podmínek je třeba mít za to, že se Tribunál nedopustil nesprávného právního posouzení, když v bodech 561 až 566 napadeného rozsudku rozhodl, že SRB mohl v souladu s čl. 24 odst. 3 nařízení o SRM přijmout nabídku společnosti Banco Santander, ačkoli byla předložena po uplynutí lhůty stanovené v dopise FROB ze dne 6. června 2017.

269 I když navrhovatelka v této souvislosti tvrdí, že ostatní potenciální nabyvatelé nebyli informováni o možnosti předložit nabídku po uplynutí lhůty, stačí uvést, že Tribunál v bodě 562 napadeného rozsudku konstatoval, že nabídka společnosti Banco Santander byla přijata až v okamžiku, kdy se zdálo jisté, že žádná z ostatních institucí vyzvaných k účasti na postupu prodeje nabídku nepředloží. Navrhovatelka přitom netvrdí, že by toto konstatování bylo zkresleno. Je tedy třeba mít za to, že argument vycházející z údajné neexistence informací poskytnutých ostatním potenciálním nabyvatelům je neúčinný.

270 První a čtvrtá část druhého důvodu kasačního opravného prostředku tudíž nejsou opodstatněné.

2) K druhé části druhého důvodu kasačního opravného prostředku

271 Jak vyplývá ze samotného znění čl. 39 odst. 2 prvního pododstavce písm. b) a druhého pododstavce směrnice 2014/59, kritéria uvedená v tomto odstavci nebrání orgánu příslušnému k řešení krize oslovit konkrétní potenciální kupující, s výhradou, že potenciální nabyvatele neodůvodněně nezvýhodní ani nediskriminuje.

272 V projednávané věci Tribunál v bodech 545 a 550 napadeného rozsudku konstatoval, že SRB založil své rozhodnutí pozvat k procesu veřejného prodeje Banco Popular pouze pět institucí, které se již účastnily postupu soukromého prodeje uvedené instituce, na základě objektivních kritérií vycházejících zaprvé ze zájmu, který kontaktované podniky již projevily během postupu soukromého prodeje, zadruhé z naléhavých důvodů, jakož i z velmi omezeného času, který je k dispozici pro proces veřejného prodeje zahájený SRB, a zatřetí z nutnosti zajistit důvěrnost procesu veřejného prodeje.

273 V kasačním opravném prostředku navrhovatelka v podstatě zpochybňuje opodstatněnost prvního kritéria, které se týká již vyjádřeného zájmu. Má za to, že jelikož postup soukromého prodeje nebyl ukončen, byl proces veřejného prodeje zahájený SRB rovněž odsouzen k neúspěchu.

274 V rámci třetí části druhého důvodu kasačního opravného prostředku však sama navrhovatelka uznává, že odlišné a příznivější podmínky procesu veřejného prodeje, zejména ze strany SRB požadovaná minimální cena ve výši jednoho eura a možnost odepsat kapitál, mohly vyvolat zájem institucí, které se během postupu soukromého prodeje nevyjádřily. Za těchto podmínek nemůže její argumentace prokázat, že se SRB dopustil zjevně nesprávného posouzení, když s ohledem na již vyjádřený zájem omezil proces veřejného prodeje na instituce, které se již účastnily postupu soukromého prodeje.

275 Je tedy třeba mít za to, že druhá část druhého důvodu kasačního opravného prostředku je neopodstatněná.

276 Z toho vyplývá, že druhý důvod kasačního opravného prostředku je zčásti nepřípustný a zčásti neopodstatněný.

E. Ke třetímu a osmému důvodu kasačního opravného prostředku, které vychází z porušení práva vlastnit majetek a zásady proporcionality

277 V rámci třetího a osmého důvodu kasačního opravného prostředku navrhovatelka v podstatě tvrdí, že sporný program řešení krize porušuje právo vlastnit majetek zakotvené v článku 17 Listiny a zásadu proporcionality.

1. K třetímu důvodu kasačního opravného prostředku

278 V rámci třetího důvodu kasačního opravného prostředku navrhovatelka tvrdí, že Tribunál porušil článek 14 nařízení o SRM, články 17 a 47 Listiny, jakož i povinnost řádné péče a právo na obhajobu tím, že v bodech 669 až 697 napadeného rozsudku rozhodl, že SRB není povinen ověřit ani uvést, zda by jiná alternativní opatření umožnila zabránit snížení hodnoty. Tento důvod se dělí na tři části.

a) Argumentace účastníků řízení

279 V rámci první části třetího důvodu kasačního opravného prostředku navrhovatelka tvrdí, že Tribunál porušil čl. 14 odst. 2 nařízení o SRM ve spojení s články 17 a 52 Listiny, když v bodech 674 až 678 napadeného rozsudku uvedl, že SRB nebyl povinen uvést, zda by jiná řešení umožnila zabránit snížení hodnoty, ani posoudit přiměřenost opatření k řešení krize z hlediska vlastnického práva akcionářů. Podle navrhovatelky přitom nelze tvrdit, že akcionáři společnosti Banco Popular neutrpěli větší ztráty, než by utrpěli v rámci úpadkového řízení, ačkoli tato banka byla v okamžiku řešení krize solventní.

280 V rámci druhé části tohoto důvodu kasačního opravného prostředku navrhovatelka tvrdí, že Tribunál měl nesprávně za to, že pochybení v plánu řešení krize z roku 2016 byla irelevantní pro posouzení legality sporného programu řešení krize přijatého v roce 2017. Podle navrhovatelky toto odůvodnění nezohledňuje skutečnost, že tento plán řešení krize nebyl od roku 2016 aktualizován. Aktualizace uvedeného plánu by přitom umožnila SRB nařídit oddělení aktiv.

281 Ve třetí části uvedeného důvodu kasačního opravného prostředku navrhovatelka tvrdí, že Tribunál v bodech 479 až 492 napadeného rozsudku porušil její právo na obhajobu, když měl za to, že její vyjádření a zpráva znalce, kterou předložila, právně dostačujícím způsobem nepodporují argument, podle kterého by navrhovaná alternativní řešení umožnila dosáhnout účelů řešení krize, a že v rámci repliky v prvním stupni opožděně vznesla na základě plánu řešení krize z roku 2016 argument, podle kterého SRB řešení krize Banco Popular připravil špatně. Má však za to, že důvěrnost sporného programu řešení krize jí zabránila předložit takové argumenty nebo důkazy, nebo je předložit dříve.

282 Banco Santander tvrdí, že první část třetího důvodu kasačního opravného prostředku je nepřípustná z důvodu, že se kasační opravný prostředek omezuje na doslovné opakování argumentů již předložených v prvním stupni. Ze stejného důvodu se stejně jako Komise domnívá, že druhá část tohoto důvodu kasačního opravného prostředku je nepřípustná, kdežto SRB v tomto ohledu uvádí, že argument vycházející z případné aktualizace plánu řešení krize z roku 2016 byl vznesen poprvé až v kasačním opravném prostředku. Pokud jde o třetí část uvedeného důvodu kasačního opravného prostředku, SRB a společnost Banco Santander tvrdí, že navrhovatelka neuvádí žádné nesprávné právní posouzení a neupřesňuje, které části a body napadeného rozsudku navrhovatelka kritizuje.

283 V každém případě Komise, SRB, Španělské království a Banco Santander mají za to, že třetí důvod kasačního opravného prostředku není opodstatněný.

b) Závěry Soudního dvora

1) K přípustnosti

284 Pokud jde o první část třetího důvodu kasačního opravného prostředku, je třeba uvést, že v této části navrhovatelka v podstatě tvrdí, že sporný program řešení krize nepřiměřeně zasahuje do jejího vlastnického práva, přičemž uvádí kritizované body napadeného rozsudku, jakož i argumenty, o které se opírá. V souladu s judikaturou připomenutou v bodě 106 tohoto rozsudku nemůže být tato první část prohlášena za nepřípustnou v plném rozsahu.

285 Pokud jde o druhou část tohoto důvodu kasačního opravného prostředku, SRB správně tvrdí, že argument, podle něhož by mu aktualizace plánu řešení krize z roku 2016 umožnila nařídit oddělení aktiv, je nepřípustný, jelikož tento argument byl poprvé vznesen v rámci kasačního opravného prostředku. Z bodu 688 napadeného rozsudku sice vyplývá, že se navrhovatelka před Tribunálem dovolávala pochybení při přípravě tohoto plánu řešení krize, avšak nyní zpochybňuje neprovedení pozdější aktualizace uvedeného plánu. Navrhovatelka přitom netvrdí, že Tribunál její žalobu v tomto bodě zkreslil.

286 Pokud jde o třetí část uvedeného důvodu kasačního opravného prostředku, z kasačního opravného prostředku v podstatě vyplývá, že tato část vychází z porušení práva navrhovatelky na obhajobu Tribunálem a že se týká bodů 479 až 492 napadeného rozsudku, a to jak z důvodu údajné opožděnosti jejích argumentů zpochybňujících neadekvátní přípravu programu řešení krize, tak z hlediska zohlednění různých znaleckých posudků předložených navrhovatelkou. Z toho vyplývá, že v této části navrhovatelka upřesňuje kritizované body napadeného rozsudku a argumenty, na kterých zakládá své výtky.

287 Je tedy třeba mít za to, že první a třetí část třetího důvodu kasačního opravného prostředku jsou přípustné. Druhá část musí být prohlášena za nepřípustnou.

2) K věci samé

288 První část třetího důvodu kasačního opravného prostředku vychází z porušení čl. 14 odst. 2 nařízení o SRM ve spojení s články 17 a 52 Listiny. Navrhovatelka tvrdí, že Tribunál v bodech 674 až 678 napadeného rozsudku nesprávně rozhodl, že SRB nebyl povinen ověřit, zda je opatření k řešení krize v souladu se zásadou proporcionality, pokud jde o vlastnické právo akcionářů, a zejména zda by jiná řešení umožnila zabránit snížení hodnoty.

289 Je třeba konstatovat, že tato argumentace vychází ze zjevně nesprávného výkladu napadeného rozsudku.

290 Navrhovatelka se tím, že tvrdí, že Tribunál rozhodl, že SRB není povinen ověřit, zda je opatření k řešení krize v souladu se zásadou proporcionality z hlediska vlastnického práva akcionářů, opírá o izolovaný, a tudíž nesprávný výklad bodu 674 napadeného rozsudku. Tribunál totiž zdůraznil, v bodě 673 uvedeného rozsudku, že pojem „snížení hodnoty“ ve smyslu čl. 14 odst. 2 druhého

pododstavce nařízení o SRM se nevztahuje pouze na majetkové zájmy akcionářů a držitelů kapitálových nástrojů daného subjektu, ale i na majetkové zájmy jeho vkladatelů, zaměstnanců a dalších věřitelů.

291 Z tohoto hlediska Tribunál v uvedeném bodě 674 v podstatě zdůraznil, že přezkum přiměřenosti opatření k řešení krize nesmí výlučně zohledňovat zájmy akcionářů, ale i jiné zájmy, což potvrzuje následná analýza Tribunálu. Tribunál v bodě 675 napadeného rozsudku uvedl, že SRB v čl. 5 odst. 2 sporného programu řešení krize konstatoval, že nástroj převodu činnosti je vhodným, nezbytným a přiměřeným prostředkem k dosažení účelů řešení krize. Konkrétně v bodě 678 uvedeného rozsudku Tribunál zdůraznil zejména skutečnost, že podle posouzení obsaženého v čl. 4 odst. 6 uvedeného programu řešení krize jsou nevýhody a náklady spojené s přijetím opatření k řešení krize, zejména ztráty způsobené akcionářům a podřízeným věřitelům, vyváženy výhodami, jež z přijetí těchto opatření plynou, tj. zachováním zásadních funkcí Banco Popular, omezením nepříznivých dopadů na hospodářství a na finanční stabilitu, jakož i zabráněním ztrátám, jež by mohli utrpět další věřitelé.

292 V rozsahu, v němž navrhovatelka tvrdí, že Tribunál měl nesprávně za to, že akcionáři společnosti Banco Popular neutrpěli větší ztráty při řešení krize, než kdyby byla uvedená banka předmětem úpadkového řízení, stačí uvést, že se Tribunál v bodě 678 napadeného rozsudku omezil na shrnutí obsahu čl. 4 odst. 5 a 6 sporného programu řešení krize pro účely odpovědi, jak vyplývá z následujícího bodu napadeného rozsudku, na argument žalobkyně, podle kterého SRB v tomto programu řešení krize nezohlednil snížení hodnoty, k němuž podle jejího názoru mohl vést nástroj převodu činnosti pro akcionáře společnosti Banco Popular.

293 Na rozdíl od toho, co tvrdí navrhovatelka, Tribunál v žádném případě nerozhodl, že SRB nemusí ověřovat, zda by jiná řešení umožnila zabránit snížení hodnoty. Tribunál naopak v bodech 675 až 677 napadeného rozsudku konstatoval, že SRB v čl. 5 odst. 3 sporného programu řešení krize vysvětlil, že ostatní nástroje k řešení krize stanovené v nařízení o SRM nejsou vhodné a neumožňují dosáhnout účelů řešení krize ve stejném rozsahu jako nástroj převodu činnosti, a tudíž SRB odůvodnil, že posledně uvedený nástroj je nezbytný k dosažení těchto účelů.

294 V této souvislosti zjištění uvedené v bodě 677 nijak nezpochybňuje požadavek proporcionality, podle něhož by v případě, že existuje volba mezi několika vhodnými opatřeními, mělo být použito nejméně omezující opatření (ohledně tohoto požadavku viz rozsudek ze dne 9. listopadu 2023, Altice Group Lux v. Komise, C-746/21 P, EU:C:2023:836, bod 69 a citovaná judikatura). Tribunál měl totiž pouze v rozsahu, v němž SRB odůvodnil, že nástroj převodu činnosti je nezbytný k dosažení účelů řešení krize, za to, že SRB nemusí uvést, zda by jiná řešení umožnila zabránit snížení hodnoty.

295 Z toho vyplývá, že první část třetího důvodu kasačního opravného prostředku je neopodstatněná.

296 Třetí částí třetího důvodu kasačního opravného prostředku navrhovatelka uplatňuje porušení svého práva na obhajobu, kterého se Tribunál údajně dopustil v bodech 479 až 492 napadeného rozsudku. V podstatě tvrdí, že důvěrnost sporného programu řešení krize jí zabránila dále podložit její argumentaci týkající se existence alternativ k řešení krize a před fází repliky v prvním stupni tvrdit, že s ohledem na údajné nedostatky plánu řešení krize z roku 2016 mohl SRB řešení krize lépe připravit.

297 Zejména z bodů 345 až 353 napadeného rozsudku přitom vyplývá, že žalobkyně neprokázala, že znění sporného programu řešení krize a ocenění 2, jež byla zveřejněna na internetových stránkách SRB a k nimž měla přístup, byla nedostatečně odůvodněna. Navíc Tribunál v bodě 400 napadeného rozsudku konstatoval, že žalobkyně neupřesnila, do jaké míry byly hospodářské údaje, které byly v nedůvěrných zněních uvedeného programu řešení krize a ocenění 2 utajeny, nezbytné k tomu, aby porozuměla tomuto programu a uplatnila právo na účinný procesní prostředek.

298 V bodech 131 až 134 tohoto rozsudku bylo konstatováno, že Tribunál neporušil článek 296 SFEU ani článek 47 Listiny, když v usnesení ze dne 9. června 2021 uvedeném v bodě 723 napadeného rozsudku rozhodl, že úplné znění sporného programu řešení krize není pro řešení žaloby relevantní.

299 Za těchto podmínek je třeba mít za to, že navrhovatelka právně dostačujícím způsobem neprokázala, že pokud jde o existenci alternativních řešení a přípravu řešení krize společnosti Banco Popular v plánu řešení krize z roku 2016, důvěrnost sporného programu řešení krize jí zabránila účinně hájit svá práva před unijním soudem.

300 Třetí část třetího důvodu kasačního opravného prostředku tedy není opodstatněná.

301 Z toho vyplývá, že třetí důvod kasačního opravného prostředku je zčásti nepřípustný a zčásti neopodstatněný.

2. K osmému důvodu kasačního opravného prostředku

302 V rámci osmého důvodu kasačního opravného prostředku navrhovatelka tvrdí, že Tribunál porušil články 17 a 52 Listiny, jakož i čl. 5 odst. 4 SEU, když v bodech 463 až 492 napadeného rozsudku rozhodl, že sporný program řešení krize neporušuje právo vlastnit majetek. Tento důvod se dělí na tři části.

a) Argumentace účastníků řízení

303 V rámci první části osmého důvodu kasačního opravného prostředku navrhovatelka tvrdí, že Tribunál v bodech 467 až 469 napadeného rozsudku nesprávně rozhodl, že sporný program řešení krize nevedl k nepřiměřenému zásahu do práva vlastnit majetek akcionářů Banco Popular z důvodu, že úpadkové řízení bylo jedinou alternativou k řešení krize. V této souvislosti Tribunál rovněž nesprávně vycházel z vlastní judikatury vyplývající zejména z rozsudku ze dne 13. července 2018, K. Chrysostomides & Co. a další v. Rada a další (T-680/13, EU:T:2018:486), podle níž akcionáři mají být prvními, kdo nese ztráty, které mohou způsobit ztrátu kapitálu. Navrhovatelka má však s odkazem na svou argumentaci předloženou v rámci sedmého důvodu kasačního opravného prostředku a shrnutou v bodě 195 tohoto rozsudku za to, že tato judikatura není použitelná na banky, které jsou stejně jako Banco Popular v okamžiku řešení krize solventní. Na rozdíl od toho, co tvrdí napadený rozsudek, nařízení o SRM nezakládá domněnku platební neschopnosti.

304 V rámci druhé části tohoto důvodu kasačního opravného prostředku navrhovatelka tvrdí, že se Tribunál dopustil nesprávného právního posouzení, když v bodech 466, 467 a 481 napadeného rozsudku rozhodl, že sporný program řešení krize splňuje požadavky vyplývající z čl. 52 odst. 1 Listiny. Konkrétně mu vytýká, že se spokojil s tvrzením, že podmínky čl. 18 odst. 4 prvního

pododstavce písm. c) nařízení o SRM byly splněny, avšak neověřil, zda SRB vykonal svou pravomoc k odpisu za podmínek stanovených zákonem, a nikoli svévolně, a zejména nepřezkoumal, zda byl výkon této pravomoci založen na ocenění aktiv a závazků banky, které vyžaduje čl. 20 odst. 5 písm. c) a čl. 21 odst. 8 nařízení o SRM.

305 Podle navrhovatelky se čl. 6 odst. 3 a 4 sporného programu řešení krize nesprávně zakládá na ocenění 2. Zpráva o ocenění totiž výslovně zdůraznila, že jejím cílem není určit, zda byly splněny podmínky pro přijetí opatření k řešení krize nebo k odpisu, a tudíž vyloučila své použití pro účely výkonu pravomoci k odpisu. Bylo by tedy svévolné vycházet přesto z ocenění 2 za účelem odepisování základního kapitálu Banco Popular. Kromě toho ocenění 2 dospělo rozporným a svévolným způsobem k závěru o hodnotě Banco Popular ve výši minus 8,2 miliardy eur, ačkoli uvedená banka byla solventní.

306 Ve třetí části osmého důvodu kasačního opravného prostředku navrhovatelka Tribunálu vytýká, že porušil články 17 a 52 Listiny, jakož i čl. 5 odst. 4 SEU, když v bodech 474 až 476 napadeného rozsudku rozhodl, že odpisy nástrojů účasti byly vykonány v souladu se zásadou proporcionality. Zásah do jejího vlastnického práva však nelze považovat za přiměřený, pokud neexistuje přiměřené odškodnění zohledňující solventnost společnosti Banco Popular v okamžiku řešení krize.

307 SRB tvrdí, že první část osmého důvodu kasačního opravného prostředku je nepřípustná, neboť navrhovatelka neprokázala, že se Tribunál dopustil nesprávného právního posouzení, pokud jde o údajné porušení práva vlastnit majetek. SRB a Banco Santander namítají nepřípustnost druhé části tohoto důvodu kasačního opravného prostředku z důvodu, že uvádí ve fázi kasačního opravného prostředku nové skutečnosti a argumenty a neodkazuje na žádný konkrétní důvod napadeného rozsudku. Ze stejných důvodů SRB namítá nepřípustnost třetí části uvedeného důvodu kasačního opravného prostředku.

308 V každém případě Komise, SRB, Španělské království a Banco Santander mají za to, že osmý důvod kasačního opravného prostředku je neopodstatněný.

b) Závěry Soudního dvora

309 Pokud jde o přípustnost osmého důvodu kasačního opravného prostředku, a konkrétně jeho první části, navrhovatelka Tribunálu zejména vytýká, že rozhodl, že nařízení o SRM zakládá domněnku platební neschopnosti. Jak zdůraznila generální advokátka v bodě 115 stanoviska, kasační opravný prostředek však neoznačuje body odůvodnění napadeného rozsudku, v nichž by Tribunál učinil takové zjištění, a porušuje tedy požadavky vyplývající z čl. 169 odst. 2 jednacího řádu Soudního dvora. Z toho vyplývá, že první část uvedeného důvodu kasačního opravného prostředku je zčásti nepřípustná.

310 Druhá a třetí část uvedeného důvodu kasačního opravného prostředku vycházejí, jak správně uvedla generální advokátka v bodě 117 stanoviska, z argumentů vznesených poprvé až ve fázi kasačního opravného prostředku v rozsahu, v němž se navrhovatelka nyní dovolává údajných nesrovnalostí v ocenění, jakož i neexistence přiměřené náhrady škody. Obě tyto části tedy musí být odmítnuty.

311 Pokud jde o opodstatněnost první části osmého důvodu kasačního opravného prostředku, je třeba uvést, že navrhovatelka kritizuje body 467 až 469 napadeného rozsudku a v tomto ohledu se v podstatě opírá o tytéž argumenty, které uplatnila v rámci sedmého důvodu kasačního

opravného prostředku a které jsou shrnuty v bodě 195 tohoto rozsudku. Je tudíž třeba ze stejných důvodů, jaké byly uvedeny v bodech 233 až 235 tohoto rozsudku, rozhodnout, že tato argumentace není opodstatněná.

312 Z toho vyplývá, že osmý důvod kasačního opravného prostředku je zčásti nepřípustný a zčásti neopodstatněný.

313 S ohledem na všechny předcházející úvahy je třeba kasační opravný prostředek zamítnout.

VI. K nákladům řízení

314 Podle čl. 184 odst. 2 jednacího řádu rozhodne Soudní dvůr o nákladech řízení, není-li kasační opravný prostředek opodstatněný.

315 Článek 138 odst. 1 tohoto jednacího řádu, který se na řízení o kasačním opravném prostředku použije na základě jeho čl. 184 odst. 1, stanoví, že účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, se uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval.

316 Vzhledem k tomu, že Komise, SRB a Banco Santander požadovaly náhradu nákladů řízení a navrhovatelka neměla ve věci úspěch, je důvodné rozhodnout, že posledně uvedená ponese vlastní náklady řízení a nahradí náklady řízení vynaložené Komisí, SRB a Banco Santander.

317 Podle čl. 140 odst. 1 jednacího řádu, jenž se na řízení o kasačním opravném prostředku použije na základě čl. 184 odst. 1 daného řádu, členské státy a orgány, které vstoupily do řízení jako vedlejší účastníci, nesou vlastní náklady řízení.

318 Španělské království, Parlament a Rada proto ponesou vlastní náklady řízení.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (první senát) rozhodl takto:

1) **Kasační opravný prostředek se zamítá.**

2) **Společnost Aeris Invest Sàrl ponese vlastní náklady řízení a nahradí náklady řízení vynaložené Evropskou komisí, Jednotným výborem pro řešení krizí (SRB) a společností Banco Santander.**

3) **Španělské království, Evropský parlament a Rada Evropské unie ponesou vlastní náklady řízení.**

Podpisy